

பல்சவை

துமிழ்நெஞ்சல்

www.tamilnenjam.com

ஏப்ரல் 2018

எப்போதும் மாணவர்களுக்கு
அம்மாவாகவே இருக்கின்றேன்

கோவதா தயிப்பு

நன்மக்கள் உள்ளமெலாம் நல்லொளியால் நிரம்பட்டும்,
நன்னெறிபால் எல்லோரும் ஒருங்கிணைந்து திரும்பட்டும்!

பல்சவை

துமிழ்நெஞ்சம்

தேந்றம் 1972

ஏப்ரல் 2018

ஆசிரியர் / வெளியிடுபவர் :
அமின் மொஹமெட்

இணையாசிரியர் :
முனைவர். பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி
நிர்வாக ஆசிரியர்
சுஃபி மொஹமெட்

ஆசிரியர் குழு :
ஹிப்ஸார் ரஹ்மான்
நெல்லை உலகம்மாள்
வசந்தி ஆதித்தன்
கவிஞர் அ. முத்துசாமி
கவிஞர் ஈழபாரதி
கவிஞர் பாலமுனை பாராக்

ஆலோககர்கள் :
“பைந்தமிழரை” பாவலர் மா. வரதராசன்
கவிதாயினி சக்தி ஜோதி
கவிதாயினி அமுதா பொற்கொடி

எழுத்தாளர்கள், நன்கொடையாளர்கள்,
புரவலர்கள் மற்றும் விமர்சனம், அறிமுகத்திற்கு
நூல்கள் அனுப்ப அஞ்சல் தொடர்புகளுக்கு ...

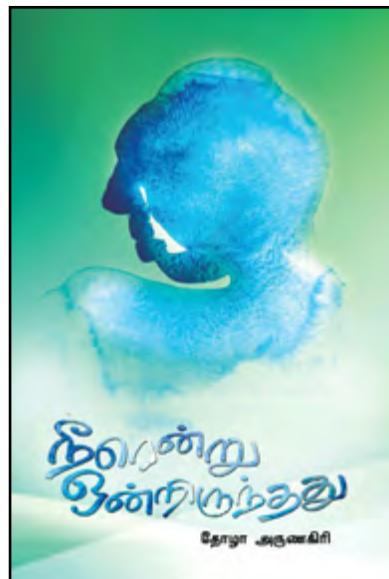
TAMILNENJAM
59, rue des Entrechats, 95800 Cergy - France

web : tamilnenjam.com
email : editor@tamilnenjam.com

புதிய ஆக்கங்களும், விமர்சனங்களும்
எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன.
நூல் விமர்சனத்துக்கு, நூலின் இரண்டு
பிரதிகளை அனுப்ப வேண்டும்.

படைப்புகளுக்கு படைப்பாளிகளே பொறுப்பு.
செவ்வைப் படுத்த ஆசிரியர் குழுவுக்கு
உரிமையுண்டு.

புதிய வெளியீடுகள்...

தேவைக்கு தொடர்புக்கொள்ளவும்.

அன்னையின் அழுதம்

உன்னைப் பெற்ற உவகையில் நாளும்
அன்னை சொரிவாள் அழுதப் பாலும்,
விண்ணோர் அமிழ்தம் விருந்தாய் வந்தது
மண்ணில் இதுதான் மகவுக்குக் தந்தது.

பத்துத் திங்கள் பாரமாய் நினையாள்
முத்துக் குளியலில் முழுவதும் நனைந்தாள்,
எத்திக்கும் அவளன்பு என்றுமே சூழும்
வித்தைகள் உம்மை விரிவாய் ஆளும்.

உதிரம் தானே உருமாறி இன்று
மதிதரும் பாலாய் மாற்றினாள் நன்று,
விதியாய் வந்து வியனுலகுக் காணவே
கதியே அவள்தான் காலனும் நாணவே.

வீரமும் மானமும் விரவிக் கலந்திடும்
சாரமாய் அன்பும் சடுதியில் மலர்ந்திடும்,
பாரமாய் எதையும் பாரினில் நினையாள்
தூரமாய் இருப்பினும் துயரத்தில் நனையாள்.

புன்னகை இதழில் பூரித்துக் கொஞ்சம்
மன்னன் விழியோ மன்றியிட்டுக் கெஞ்சம்,
நன்னடை நல்க நயமுடன் உரைப்பாள்
அன்னத்தின் சாயலை அனுதினமும் விதைப்பாள்.

கலப்படம் இல்லாக் கனிச்சவைப் பாலைக்
களிப்புடன் தந்தே காத்திருப்பாள் நாளை,
புலப்படும் உண்மைகள் புரிய அழைப்பாள்
நலமுடன் வாழ்ந்திட நாளும் உழைப்பாள்.

கவிஞர்.அ.முத்துசாமி,
தூரமங்கலம்.

இல்லாதான் இல்லத்தில்...

அந்தி வான் மேகம் வரும்
அற்புதப் பூ மழைபொழியும்
வந்தயினங் காற்றேறி
வாசலுக்கு குளிரு வரும்!

குந்த வந்த காற்றை
குனிந்து மரம் வரவேற்கும்
சொந்தங் கொண்ட குருவிகளும்
சுகங்காண அலகுரசும்!

விழிக்கும் இர வறிந்து
விடை வாங்கும் பகல் பொழுது
கிழக்கு வாசல் வந்து
கேவி செய்யும் வெண்ணிலவு!

படரும் இருள் பரப்பில்
பனி வந்து இடம் பிடிக்கும்
தொடரும் இரவிருக்க
தொடர்ந் தமைதி குடைபிடிக்கும்!

உழைத்த வலி வந்து
உடம்புக்குள் இடம் பிடிக்கும்
அழைக்காமல் வந்த வலி
அகலாமல் அடம் பிடிக்கும்!

எல்லாம் மறக்க வரும்
இரவில்தான் நினைப்பு வரும்
இல்லாதான் இல்லத்துள்
இரவிரவும் சொர்க்கம் வரும்!

பொன்மணிதாசன்

என்னைத் தாலாட்ட வருவாயா?

என்கந்கை குழந்தையாக இருந்த போதோ
என்பாட்டி தன்முலையில் பாலை ஊட்டித்
தன்யூடனே பிறந்தும்பி தந்த தொட்டில்
தனில்கிடத்திக் தந்தையில்வர் என்று காட்டி
அன்பான ஒறவுகளின் பெயர்கள் சொல்லி
அவர்களீந்த சீர்களினை எடுத்துக் கூறிப்
பொன்தமிழில் தாலாட்டு இசைத்த போல
பொலிகுமிழீ வருவாயா எனைத்தா லாட்ட !

பணிபடர்ந்த இளங்காலை பசுமை கொஞ்சப்
படர்ந்திருந்த வயல்வெளிகள் தென்னாந் தோப்பு
கனிதொங்கும் மரங்களிலே கிளிய மர்ந்து
கடித்தஅணில் பழங்களினைக் கொத்திப் பார்க்க
இனிமையாகப் பூத்திருக்கும் மலர்கள் தேடி
இசைவண்டு செல்லல்போல் சென்ற கணக்க
நனிகுருப்பை தென்றலேந் தந்கை மேனி
நைனத்தபோல வருவாயா எனைத்தா லாட்ட !

சுற்றுத்தார் புடைசூழ கிராம மெல்லாம்
சுற்றிநின்று நலம்கிடக ஞ ஓடை தன்னில்
வற்றாமல் வரும்தண்ணீர் சலச லக்க
வானுயர்ந்த வெற்பிருந்கு கதிர்கள் வீச
நற்றாலே குழந்தையினை மடிவ ளர்க்க
நல்வககை பாட்டிதாத்தா எடுத்துச் சொல்லப்
பொற்காலச் சங்கத்துப் பண்பாட் டோடு
பொலிவாழ்வே வருவாயா எனைத்தா லாட்ட !

பாவலர் கருமலைத்தமிழாழன்

சிலுவாட்டுக் காசு

அப்பாவின்
அரைபோதையை
நிறைவுச் செய்ய

அம்மாவின் ஆசைத்
தின்பண்டம் வாங்க

வளையல்
பொட்டு

பூ மஞ்சள் வாங்க
தருணம் நீர்ந்த
போதெல்லாம்
கட்டிக் காத்து
பிள்ளை என்
செல்ல சினாங்களுக்கு
ஓவ்வொன்றாய்
இலாவகமாய்
அவிழ்த்துளிக்கப் பட்டன
பாசம் செறிந்த
சிலுவாட்டுக் காசை

குச்சி மிட்டாய்
குருவி ரொட்டி
துட்டுமிட்டாய்
தவில்காரர் விரல்போல்
அலங்கரிக்கும்
போட்டி வத்தல்

இவ்விகுமாய்
அவ்வெப்போது
என்னால்
சுவைக்கழிமுந்து
அம்மாவின்
சேலைத் தலைப்பில்
முடிந்து வைத்திருந்த
சிலுவாட்டு காசுகளால்

தாயின் டடவின்
டயிர்ச் சூட்டில்
வியர்வை வாசத்தில்
இரத்த கதகதப்பில்
டருட்டி
சுருட்டி
டறவாடிய
சிலுவாட்டு காசைத்
தின்று வளர்தவர்களில்
உங்களைப் போல்
நானொருவன்

வளர்ந்த பின்
எஞ்தனைக் கோடி
சம்பாதித்தாலும்
ஸ்டாவதில்லை
அம்மாவின்
சிலுவாட்டு காசுக்கு

என் முரண்
என்னுடன் சண்டையிட
உன் முரண்
உன்னுடன் சண்டையிட
இப்படியாக உலக முரண்கள்
தங்களுக்குள் சண்டையிட
உலகம் உள்ளாவும்
இருக்கத்தான் செய்யும்
முரண்

உள்ளம் உள்ளாவும்
இருக்கத்தான் செய்யும்
முரண்

முரண் இல்லா
உலகு
முரண்

வீடில்லை, வெகுநாட்களாக
கட்டச் சொல்லி
அலுத்துப் போனாள்

8"×10" அளவுள்ள
சுறிய வீட்டில்
மனைவி, இரு மகள்கள்,
வீடு முழுக்கப் புத்தகங்கள்
எனப் படுக்கவும்
முடியாத
சுறிய இடத்தில்
பூனையான்று
வந்தது
முன்று குட்டிகளோடு
வாடகை வீட்டில் -
வாடகை இல்லாமல்
- புதுவை சீனாதமிழ்மணி

கே.விழியரசு

கட்டவிழுஞ்ச காதலை
கட்டி மேய்ப்பது காதலா
கண துடித்திடும் இதயத்தை
கட்டுக்குள் வைப்பது காதலா
கடந்தலைகளை மறந்திட
வைப்பது காதலா
கல்லனையும் பற்றிடாத
மகிழ் நீரை தந்திடுவது காதலா
தவறினையும் மகிழ்வாக்கி
ஏற்று கொள்வது காதலா
லின்னி லினைந்தை அறிய
வைக்கும் இனக்கத்தின்
உனர் வைப்பது காதலா
கண் இமைக்கும் நெரடியிலும்
மறந்திட மனமில்லாத சிடலீல்
உள்ளது காதலா
அருகே இருப்பதை மறதியில்
சேர்த்திடும் நினைவில் இருப்பது காதலா
கசந்திடும் நிகழ்வையும் மகிழ்வாக்கிடும்
மனதில் வாழ்வது காதலா
கடைந்த இதயத்தில்
திரண்டு இருப்பது காதல் நீயா

பானுரோகா, சென்னை

ரூம் தங்கள்

பொத்ர் ஈத்தா

நீான் அப்போது புளியூர் அரசு மேல்நிலைப் பள்ளியில் ஏழாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு அம்மாவும் அப்பாவும் இல்லாததால் பாட்டி நூகம்மாளின் ஆதாவில் இருந்தேன். சமாதானபூரத்தில் இருந்து ஜெப்புரவிளைக்கும், புளியூருக்கும் போகும் வழியில் இடதுபறம் உள்ள பெரிய தென்னந் தோப்புக்குள் இருக்கும் பழைய மோட்டார் ரூம்தான் எங்களின் வீடு. அதற்கு அடுத்து எப்போதும் வற்றாத பெரிய கிணறு இருக்கும். தண்ணீரும் கொஞ்சம் உப்பு கலந்துதான் இருக்கும்.

தென்னந் தோப்பின் காவலே நானும் பாட்டியும்தான். தினமும் தென்னை மரங்களுக்குத் தண்ணீர் விடுவதும், மரத்தில் இருந்து விழும் தேங்காய்களைப் புதிய மோட்டார் ரூமில் கொண்டு போடுவதுமே எங்கள் வேலை. தோப்புக் காவலுக்கு ஆள் வேண்டுமே என்று தோப்புக்குச் சொந்தக்காரர் பாட்டியையுடும், என்னையும் பழைய மோட்டார் ரூமில் தங்க வைத்திருந்தார். மாசம் நூறு ரூபாய் சம்பளமாகப் பாட்டிக்குக் கொடுப்பார்.

பார்க்கும் எல்லோருக்கும் அது மோட்டார் ரூம். ஆனால் எனக்கும் பாட்டிக்கும் அதுதான் வீடு. தென்னை மட்டைகள் மேலே இருந்து கீழே விழும்போது எங்கள் வீட்டு ஓட்டின் மேல் அடிக்கடி விழுவதால் பாதி ஓடுகள் உடைந்தே இருக்கும். அதனால் வெயிலும், மழையும், தென்னை ஒலைகளுக்கு நடுவே ஊடுருவி வரும் நிலா வெளிச்சமும் வீட்டுக்குள் அன்றாட விருந்தாளிகளாக வந்துவிடும். செம்மண் கொண்டு கட்டப்பட்ட சுவர் என்பதால் சுண்ணாம்பு போய் உள்கவர் எட்டிப்

பார்க்கும். தோப்பில் உள்ள மண் மிருதுவான பொடி மணல். அதனால் செருப்பு போடாமல் நடந்தாலும் பாதத்துக்கு சுகமாக இருக்கும். எனக்கும் பாட்டிக்கும் செருப்பு கிடையாது. அதனால் நடக்கும் பாதையைப் பாட்டி நன்றாகப் பெருக்கிப் போட்டிருப்பாள்.

எங்களுக்கு ரேஷன் கார்டோ, அரசின் எந்தச் சலுகைகளோ கிடையாது. சாப்பாட்டுக்கு ரேஷன் அரிசிதான். பாட்டி தென்னை ஓலை ஈக்கலை நன்றாகச் சீவி, துடைப்பமாகக் கட்டி புளியூர் ரேஷன் கடைக்காரருக்குக் கொடுப்பாள். அதனால் அவர் ரேஷன் கடையின் தரையில் சிந்திக் கிடைக்கும் அரிசியை அள்ளி எடுக்க அனுமதிப்பார். அதுதவிர அரிசி லோடு என்றைக்கு வரும் என்கிற தகவலையும் சொல்வார். அரிசி லோடு என்றைக்கு வரும் என்கிற தகவலையும் சொல்வார். அரிசி லோடு வரும்போது, வாரியில்

அதிகமாக அரிசி சிந்திக் கிடக்கும். வாரி லோடு மேன்களுக்கும் ஒரு புது ராக்கல் துடைப்பதைப் பாட்டி கொடுப்பான். அதனால் லோடு மேன்கள் லாரியில் சிந்திக் கிடக்கும் அரிசியைக் காலால் வழித்துப் போடுவார்கள். பாட்டி தனது முந்தானையால் மடி ஏந்தி வாங்குவாள். முருகன் என்கிற லோடுமேன் வந்தால் மட்டும் அரிசி குடோனில் சிந்திக் கிடக்கும் அரிசியை ஒரு கவரில் கட்டிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். இந்த அரிசியைக் கொழித்து, தூசி எடுத்து, பொங்கி பாட்டியும் நானும் சாப்பிடுவோம்.

வீட்டில் அரிசி இல்லை என்றால் நான் மதியம் சத்துணவில் சாப்பிட்டு விட்டு டிபன் பாக்ஸ் நிறைய சோற்றை எடுத்து வருவேன். அதில் தண்ணீ ஊத்தி, பாட்டியும் நானும் ராத்திரி கஞ்சியாகக் குடிப்போம். வீட்டில் 40 வால்ட் பல்ப், குழம்பு வைக்க மண்சட்டியும், மூடியும், இரண்டு கப்பு, சின்ன அலுமினிய சோத்துப் பானை, இரண்டு பிளேட், குடி தண்ணீர் குடம். பாட்டிக்கு மூன்று பழைய சேலை, எனக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொடுக்க யூனிபார்ம் இரண்டு செட்டும், பழைய சட்டையும், இரண்டு நிக்கரும். இவையே எங்க வீட்டின் சொத்து. நான் மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும்போது வீட்டில் சாப்பிட பிளேட் கிடையாது. குழம்பு வைக்கும் மண்சட்டி மூடியில்தான் நானும் பாட்டியும் சாப்பிடுவோம். அதன்பின் பொங்கல், தீபாவளிக்கு ஊரில் நடக்கும் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்று பரிசாக இரண்டு பிளேட்டும், ஒரு டிபன் பாக்ஸும் வாங்கினேன்.

பள்ளிக்கு சமாதானபுரத்தில் இருந்து வரும் நண்பன் சதீஷாடுதான் போவேன். அவனின் அண்ணன் பிரதீஷாம் அங்கேதான் படித்தான். இரண்டு பேரும் சைக்கிளில் பள்ளிக்குப் போவார்கள். ஆனால் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வந்த உடன் சதீஷ் இறங்கி விடுவான். அதன்பின் என்னோடு நடந்து பள்ளிக்கு வருவான். புளியூர் அரசு ஆரம்ப சுகாதார நிலையம் தாண்டி தான் பள்ளிக் கூடம் இருந்தது.

சமாதானபுரம் சர்க்கில் சபைநாள் வந்தால் சதீஷ், என்னையும் பாட்டியையும் வந்து கூட்டிக் கொண்டு போவான். அது சி.எஸ்.ஐ. சர்ச். சபைநாள் அன்று வழக்கத்தைவிடக் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். ஆட்டிறைச்சி சாப்பாட்டை நான் ஒரு பிடிபிடிப்பேன்.

இறைச்சி பக்கத்து ஊர் சபைநாட்களிலும், சுடலைமாடன் கோயில் கொடைகளிலும்தான் எங்களுக்குக் கிடைப்பது வழக்கம். சதீஷ் வீட்டில் அவித்த பனங்கிழங்கு, சீனிக்கிழங்கு, மிட்டாயையும் எனக்குக் கொடுப்பான்.

நாங்கள் தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்தே சேர்ந்தே படித்தோம். என் குடும்ப நிலை சதீஷ் உக்குத் தெரியும் என்பதால் கூடுதல் கரிசனையோடு இருப்பான்.

ஓருநாள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும்போது திடீரென பெய்த மழையில் நானும், சதீஷும் நனைந்து குளித்தோம். அதனால் ராத்திரியில் அவனுக்கு காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. மறுநாள் என் வீட்டுப் பக்கத்தில் வந்ததும் இறங்க முயற்சி செய்யும்போது, ‘லே, ஒனக்குக் காய்ச்சலு, அதனால் ஆஸ்பத்திரிக்கி வா, கூட்டிட்டுப் போரேன். அதுக்கெ பெறவ நீ சிவாகூட நடந்து பள்ளிக்கூடத்துக்கு வா. காய்ச்சல் ரொம்ப அடிக்கி’ என்று பிரதீஷ் சொன்னான். ‘லே, நீ சைக்கிள்ஸ்லயே போ. நா பின்னால் ஓடி வாரேன்’ என்று நான் சொன்னேன். பிரதீஷ் வேகமாக சைக்கிளை மிதித்தான். நான் சிமெண்ட் சாக்கு புத்தகப் பையைத் தோனின் பின்புறம் போட்டுவிட்டு சைக்கிளின் பின்னால் ஓடினேன். சதீஷ் கழுத்தைத் திருப்பி, என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தான்

பிரதீஷின் சைக்கிள் புளியூர் ஆஸ்பத்திரிக்கு வர நானும் வந்து சேர்ந்தேன். சதீஷோடு உள்ளேபோய் டோக்கன் எடுத்துவிட்டு டாக்டர் ரூம் வரிசையில் நின்றோம். அங்கு இரண்டு வரிசை நின்றது. நான் ஆடிஆடி சதீஷிடம் சுத்தமாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ‘சுத்தம் போடாதீங்க’ என்று உள்ளே இருந்த நர்ஸ் சொன்னாள். மறுபடியும் ஆடிஆடி பேசிக் கொண்டிருந்தேன். மறுபடியும் நர்ஸ் ‘சுத்தம் போடாதீங்க’ என்று சொன்னதும் வரிசையில் இருந்து விலகி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன்.

இடதுபுறம் ஓரு குண்டு ஆண் டாக்டர் நோயாளியின் முதுகில் ஸ்டெதல்ஸ்கோப்பை வைத்துப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார். வலதுபுறம் பார்த்தேன். அந்தக் கணம் மெளனத்தின் வலை என்னைப் பின்னியதுதிற்கு வைக்கப்பட்ட ஜன்னல் வழியாகக் காற்று வீசியதில் ஜன்னல் கர்ட்டன்

பசியின் கொடுமை

நீண்ட நாள் பசியால்
நீள் துயர் கொண்ட
புவிமெந்தன் மதியை
மிஞ்சிய வறுமையால்
களவாடி அகப்பட்டான்.
சுய விளம்பரத்தின்
போதையில் சிக்கிய
மனமற்ற மிருகங்களிடம்..
செய்வது அறியாது செய்தவன்
கெரிந்தே கொலை
செய்யப்பட்டான் சிலரிடம்..
பசியின் கொடுமை யாருக்கு?
வயிற்றின் உயிரின்
வலிக்கானாவனுக்கா?
எளியோன்ற தாக்கி
வலியவன் என
குரைப்பவனுக்கா?

ப. க.நடராசன்

பறந்து கிழக்கில் இருந்து உதித்த சூரிய வெளிச்சம் உள்ளே வந்தது. அந்த வெளிச்சத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி பெண் டாக்டர் முகத்தை நேராகத் திருப்பும்போது தலையில் வைத்திருந்த மல்லிகை பூ ஒன்று உதிர்ந்து மேஜையில் விழுந்தது. மேஜையில் ஆவி பறக்கும் சூடான டை கப். செடிகளை வருடிச் செல்லும் காற்று, அவளது முடியையும் வருடிச் சென்றது. வரிசையில் இருந்து விலகி நின்ற நான் அவளைப் பார்த்தேன்.

நிலவின் சின்ன வடிவான வட்டமுகம். அதில் சந்தனமும் இளம் காலை வெயிலும் கொடுக்கும் நிறம். உடைத்த நாட்டு மாதுளையின் நிறத்தில் உதடு. பாலில் தோய்த்து எடுத்த பாலாடைக் கட்டிப் போல் கன்னம். மையிட்ட கருவிழிக்குள் நெஞ்சை ஊடுருவும் துப்பாக்கி குண்டின் வண்ணக் கண்கள். கடல், கரையை அடிக்கடி முத்தமிடுவதுபோல் மேல் இமை, கீழ்

இமையை முத்தமிட்டது. வளர்பிறை நெற்றியில் அகில உலகையும் அடக்கியதுபோல் சின்ன வட்டப் பொட்டு. காதுமடலில் இரு தோடுகள். முகத்துக்கேற்றார் போல் கூரான சின்ன மூக்கு. தலை சீவாமல் விரித்துவிட்டு, வலது புறமாகக் கோதி விட்டப்படி இருந்த முடிகளில் கொஞ்சம் அவள் போட்டிருந்த டாக்டர் கோட்டின் மீதும் சிதறிக் கிடந்தன. அவளில் இருந்து உருவான வாசம் பேரழகின் காட்டின் வாசமாக இருந்தது. இதழோரம் மெல்லிய புன்னகையோடு என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் புன்னகையில் மகரந்தத் துகள்கள் பறந்தன. நெடுநாள் காத்திருந்த வானம் மழை பொழிய விவசாயிகள் பெருங்காதலை உணருவது போல் நின்றேன். பனிமலையில் இருந்து உருகி ஓடும் ஆறுபோல உள்ளங்கையில் வியர்வை வர கையில் இருந்து பை பிடி தவறிக் கீழே விழுந்தது.

'லேய் பைய எடுடா' என சதீஷ் சொன்னான். பையை எடுத்து வரிசையில் நின்று கொண்டு 'லேய் மக்கா உள்ள ஒரு நர்ஸ் ரொம்ப அழகா இருக்குடா, அதுபோல ஒரு அழகான பொண்ணு நம்ம ஊர்லயே இல்லவே' எனச் சொன்னேன். சதீஷ் இக்கும் பார்க்க ஆசை வந்துவிட்டது. டாக்டர் ரூம் கதவருகே வந்து உள்ளே போகும்போது ஆண் டாக்டர் வரச் சொன்னார். உடனே நான் சதீஷை 'மக்கா இங்க வா. அது என்னன்னு பாரு' எனத் தோளில் கையைப் போட்டு கூட்டிட்டுக் கொண்டு காட்டினேன்.

'லே இது ஓனக்குத் தெரியாதா? இந்தெபத்தியத்தை இதுக்கு முன்னாடி நீ பாத்தது இல்லயா?' என ஏசிவிட்டு அடுத்த வரிசையில் நின்றான். அப்போது சதீஷ் பெண் டாக்டர் கை சைகையால் கூப்பிட, என் முகத்தில் புன்னகைக் காற்று வீசியது. சதீஷ் உள்ளே நின்று கொண்டிருந்த

நர்ஸைப் பார்த்தான். நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த பெண் டாக்டரைப் பார்த்தேன். டாக்டர் சதீஷைப் பார்த்ததும் 'என்னாக்சி, காய்ச்சலா? எப்ப இருந்து? எனக் கேட்டார். அந்த உரையாடல் எதையும் கவனிக்காதது போல் நான் டாக்டரை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'ஆமா மழையில் நனைஞ்சேன். அதான் என்று சதீஷ் சொன்னான். சேரி சரி சீக்கிரம் சரியாகிடும். இன்னேக்கு ஊசி போட்டு மாத்திரை தாரேன். குறையலன்னா நாளைக்கு வா' எனச் சொன்னான். ஊ சி போட்டு மாத்திரை வா ஸ் கி விட்டு நடக்கும் போது 'அந்த டாக்டர் சூப்பரா இருக்காங்கலே, நாளைக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போலாமா?' எனக் கேட்டேன். என்னை முறைத்துப் பார்த்தபடி சதீஷ் நடந்தான். கிளாலிலும் டாக்டரின் நினைப்பாகவே எனக்கு இருந்தது. சாயங்காலம் டாக்டர் இருப்பாங்களோ? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். காய்ச்சல் எனக்கும் வராதா என ஏக்கம் எனக்குள் துளிர்விட ஆரம்பித்து. பள்ளி முடிந்து போகும்போது ஆஸ்பத்திரியைக் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு சென்றேன்.

மறுநாளும் சதீஷுக்குக் காய்ச்சல் குறைய வில்லை. எனக்கு ஒரே சந்தோஷம். 'ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் பாக்கலாம். டாக்டர் வர சொன்னாவலா, போலாமா?' எனக் கேட்டேன். காய்ச்சலை விட நான் படுத்திய பாடுதான் சதீஷாக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். நான் சுற்றி சுற்றி தேடுவேன் பெண் டாக்டரைக் காணவில்லை. ஆண் டாக்டர் மட்டும் இருந்தார். உடனே சதீஷின் நெந்தியில் தொட்டுப் பார்த்து, 'காய்ச்சல் குறைஞ்சு சுது போல இருக்கு. அதுனால் நாளைக்கு வரலாம் வாலே' எனக் கையைப் பிடித்து பள்ளிக்கு இழுத்துச் சென்றேன். டாக்டர் எங்கே போய்ருப்பாங்க என்று மனதில் எழும்பிய கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்காமல் இருந்தது.

அடுத்த நாள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும்போது பெண் டாக்டர் இருந்தாள். ஆரஞ்சு நிறச் சுடிதாரில் பின்னிப்போட்ட தலைமுடியோடு இருந்த அவள் என்னை ஒருமுறை மட்டும் பார்த்தாள். சதீஷுக்கு மறுபடியும் ஊசிப் போட்டு மாத்திரை கொடுத்தாள். 'சதீஷ் யெனக்கு அந்தெ டாக்டர் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குல' என்று நான் சொல்ல, 'லே அவிய பெரிய டாக்டர்ஸ். நீ சின்னப் பையன். அப்படி

சொல்லக் கூடாதுலே' என்று சதீஷ் சொன்னான். எனக்கு எதுவும் காதில் விழவில்லை. மறுநாள் எனக்கு வயிற்றுவலி என ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். வெந்தீரில் கலக்கிக் குடிக்க மருந்துப் பொடியும், மாத்திரையையும் டாக்டர் கொடுத்து அனுப்பினாள். கதவோரம் வந்து திரும்பி அவளைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்.

சதீஷ் வெளியே நின்று அங்கே காம்பவுண்ட் சவர் ஓரமாக, கிழிந்த சேலையோடு உடல் முழுக்க அழுக்காக, உட்கார்ந்து இருந்த ஒரு பைத்தியக்காரியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். என் பாட்டி ஒரு வாளியில் சோற்றைக் கொண்டு வந்து அவள் முன்னால் இலையைப் போட்டுத் தட்டி விட்டுப் போனாள். பைத்தியக்காரி இலையில் கொட்டப் பட்டிருந்த சோற்றை அள்ளி அள்ளி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு உண்மையில் வயிற்றுவலி இல்லாததால் மருந்துப் பொடியையும், மாத்திரையையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே இருக்கும் சாக்கடையில் போட்டேன். நான் டாக்டரை பார்க்கத்தான் வருகிறேன் என்று சதீஷாக்குப் புரிந்துவிட்டது. காய்ச்சல் குறையாததால் மறுநாள் ஆஸ்பத்திரிக்கு அவனது அண்ணன் பிரதீஷோடு போனான். நான் கிளாஸுக்குப் போய்விட்டேன்.

டாக்டர் சதீஷைப் பரிசோதித்துவிட்டு 'அவென் இன்னைக்கு வரலையா? அவெனுக்கு வயிற்றுவலி சரியாகிடுச்சா? என்று கேட்டாள். 'அவனுக்கு வயித்து வலில்லாம் ஒன்னமில்ல டாக்டர். அவென் ஓங்களப் பாக்கத்தான் டெய்வி வாரான். அவெனுக்கு ஓங்களை ரொம்பப் புடிச்சிருக்கு' என்று சொன்னான். கண்கள் சிரிக்க சதீஷைப் பார்த்தாள். பதிலுக்கு சதீஷும் சிரித்துவிட்டுப் பள்ளிக்கு நடந்தான். கிளாஸில் என்னைப் பார்த்தும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். 'என்னலே சிரிக்க? ஆஸ்பத்திரில் நம்ம டாக்டர் இருந்தாவளா?' என்று கேட்டேன். 'ஆமாலே இருந்தாவ. அவிய ஒன்றைத் தேடுனாவ' என்று சதீஷ் சொன்னான். அவ்வளவுதான். நான் சொற்களற்று நின்றேன்.

தினமும் ஒவ்வொரு நோய் என்று காரணம் சொல்லி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகத் தொடங்கினேன். ஒருமுறை நெஞ்சவலி என்று சொன்னபோது என் சட்டையைக் கழற்றச் சொல்லி விட்டு, ஸ்டெட்டஸ்கோப்பை வைத்து பரிசோதித்துவிட்டு

கையால் நெஞ்சை அழுத்தமாகத் தடவினாள். அவள் எனக்கு எந்த நோயும் இல்லை என்று கண்டுபிடித்து விட்டாள். சட்டை பட்டனைப் பூட்டத் தொடங்கினேன். அவள் எழுந்து நின்று என் சட்டைக் காலரோடு கையைப் போட்டு கழுத்தோடு இறுக்கி, இன்னொரு கையில் பையைத் துக்கிக் கொண்டு 'வா இன்னைக்கு ஒனக்கு ஆப்ரேஷன் பண்ணப் போறேன் என டாக்டர் ரூமுக்கு வெளியே இடதுபறம் போய் வலதுபறம் திரும்பினால் வரும் ரூமுக்கு இழுத்துக்கொண்டு போனாள். 'அக்கா விட்டுருங்கக்கா, டாக்டர்க்கா பள்ளக்கா. இனி வரமாட்டேன்க்கா' என்று கத்தினேன். கம்பெளன்டரும், நர்ஸ்களும் என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். 'மனியண்ணே, அந்தெ ஆப்ரேஷன் தியேட்டரை ஒப்பன் பண்ணுங்க' என்று டாக்டர் அக்கா சொன்னாள். மனி கம்பெளன்டர் ஆப்ரேஷன் தியேட்டருக்கு அடுத்து இருக்கும் ரூமைத் திறந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். உள்ளே என்னை இழுத்துக்கொண்டு போனாள். அங்கு ஒரு மேஜையும், இரண்டு சேரும் கிடந்ததன். என்னை இறுக்கி இருந்த கையை விட்டுவிட்டு சேரில் உட்காரச் சொன்னாள். கொஞ்சம் நடுங்கியபடியே உட்கார்ந்தேன்.

கொண்டு வந்த பையைத் திறந்து ஏத்தன் பழும், பப்படத்தையும், டிபன் பாக்ஸில் இருந்த புட்டைத் திறந்து வைத்துவிட்டு கை கழுவி எதிரே உட்கார்ந்தாள். டிபன் பாக்ஸ் மூடியில் கொஞ்சம் புட்டை எனக்கு வைத்தாள். சிரித்தபடியே வேகமாகச் சாப்பிட்டேன். அதன்பின் பழும். என் வயிற்றில் இருந்த பசி அவளின் வயிற்றுக்குப் போனது. 'மனியண்ணே போய் இரண்டு பழும் வாங்கிட்டு வாங்க' என்று பத்து ரூபாய் கொடுத்து அனுப்பினாள். வந்த இரண்டு பழுத்தையும் சாப்பிட்டுவிட்டு தண்ணீ் குடித்தாள். அவளின் வயிறு நிரம்பவில்லையென எனக்குப் புரிந்தது.

'என்ன படிக்குற? வீடு எங்க? அப்பா அம்மால்லாம் என்னை பண்ணுறாங்க?' என்று கேட்டாள். 'ஏழாம்பு படிக்கேன். சமாதானபுரம் சாலையிலதான் வீடு. அம்மா அப்பா இல்ல. பாட்டிக் கூடத்தான் இருக்கேன்' என்று சொன்னேன். அவளின் முகம் வெடித்து அதிர்ந்ததுபோல் இருந்தது. 'கிளாஸுக்கு நேரமாக்கி. நான் போய்ட்டு நாளைக்கு வரவா?' எனக் கேட்டேன். சரி எனச்

சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாள். அவளைத் திருப்பித் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே வேகமாகப் பள்ளிக்கு ஓடினேன்.

தினமும் நான் போகும்போது டாக்டர் அக்காவும் சாப்பிடக் கிளம்புவாள். எனக்கும் சேர்த்தே டிபன் கொண்டு வருவாள். சதீஷ் என் வீட்டின் பக்கத்தில் வருவதற்கு முன் நான் கிளம்பி விடுவேன். அதனால் அவன், அவனது அண்ணேனாடு கைக்கிளில் தினமும் பள்ளிக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். சர்வசாதாரணமாக ஆஸ்பத்திரி எனக்குப் பரிசுசமயமாகிப் போனது. டாக்டர் அக்கா என்னை ‘தம்பி’ என்று கூப்பிடத் தொடங்கினாள். அவளைப் பார்க்காமல் நான் பள்ளிக்குச் செல்வது கிடையாது. ஞாயிற்றுக்கிழமை அவள் வரமாட்டாள். அன்று மட்டுமே தீயின்மீது நிற்பதுபோல் இருக்கும். தோப்பில் தேங்காய் வெட்டும் போது கொஞ்சம் இளைரையும் வெட்டுவார்கள். அதில் இரண்டை கீவி வாங்கி டாக்டர் அக்காவுக்குக் கொண்டு கொடுப்பேன். சில நாட்கள் பள்ளி தொடங்கிய பின்னும் போகாமல் டாக்டர் அக்காவோடு பேசிக் கொண்டிருப்பேன்.

கை நகங்களைப் பார்ப்பாள். ‘என்னென் இவ்வோ அழுக்கா இருக்கு? நகத்தை ஒழுங்கா வெட்ட

மாட்டியா? எனக் கேட்டாள். ‘நகவெட்டி இல்ல. அதனால் பல்லுலக் கடிச்சித் துப்புவேன்’ என்று சொன்னேன். ‘அப்படி செய்யாதே நாளைக்கு வா’ என அனுப்பினாள். மறுநாள் நகவெட்டி வாங்கி வந்து சாப்பிடப் போகும் முன் என் கையைப் பிடித்து நகத்தை வெட்டிவிட்டாள். நான் அவளது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். வெட்டி முடித்ததும் நகவெட்டியை என்கிட்ட கொடுத்து, ‘இதை நீயே வச்சிக்கோ. நகம் வளர் வளர் வெட்டு. பல்லால் நகத்தக் கடிக்காத’ என்று சொன்னாள். சதீஷிடம் நகவெட்டியைக் காட்டிவிட்டுச் சொன்னேன். ‘லே மக்கா, நா இப்ப டாக்டரை டாக்டர் அக்கான்னுதான் கூப்பிடுறேன். டெய்வி எனக்கு இட்லி தோச புட்டுனு கொண்டு வாராவல். அவியஞ்சும் தம்பின்னுதான் கூப்பிடுகாவ’ அவன் ‘செரிசெரி’ என்று சிரித்தான்.

சில நேரம் காலையில் பாக்டர் அக்காவைப் பார்த்துவிட்டுவந்தாலும் கிளாஸில் இருந்து கட்டாடித்து விட்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விடுவேன். முதலில் திட்டுவாள். அதன்பிறகு பேசிக் கொண்டிருப்போம். அவளைவிட அந்தச் சுற்றுவட்டாரப் பகுதியில் ஆழகி யாரும் இல்லாததால் வயதான கிழிட்டுத் தாத்தாக்கள் முதல் வாலிபப் பையன்மார்கள் வரை அவளைப் பார்ப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ‘அக்கா நீ

மட்டும் யென் இவ்வளை அழகா இருக்கிய?' என்று ஒருநாள் கேட்டேன். 'நீ ஊருக்குள்ளே இருக்க. அதனால் என்னை உனக்கு அழகாத் தெரியுது. ஊரை விட்டு வெளியப் போய் பாரு. என்னவிட அழகான பொண்ணுங்கலாம் இருக்கு' என்று சொன்னாள். 'நாளைக்கு சுதந்திர தினம். ஆஸ்பத்திரில் கொடி ஏத்தனும். காலையில் வந்துரு' என்று சொன்னாள்.

'அக்கா, யனக்கு ரொம்ப நாளா கொடி ஏத்தனுமனு ஆச்யாருக்கு. நா வளந்ததும் ஒரு நாளாது கொடி ஏத்தாம விடமாட்டேன் என்று சொன்னேன். சுதந்திர தினம் அன்று மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த கொடிக் கம்பத்தைச் சுற்றி நன்றாகத் தூத்துப்போட்டு, சுற்றிலும் கண்ணாம்புப் பவுடர் கோடு போட்டிருந்தார்கள். என்னால் ஆஸ்பத்திரியைக் கடந்து பள்ளிக்குச் செல்ல முடியவில்லை. நேராக டாக்டர் ரூமுக்குள் சென்றேன். வெள்ளை நிறத்தில் ஆரஞ்சு கலர் பாடர் போட்ட பட்டுச் சேலையை டாக்டர் அக்கா கட்டி இருந்தாள். வழக்கத்தைவிட தலையில் அதிகமாக மல்லிகைப்பூ. வலதுபறம் மார்பில் சின்ன தேசியக் கொடி குத்தியிருந்தாள். ஓல்லியான தேகத்தில் பார்ப்பவர்களைச் சண்டி இழுக்கும் பொலிவு அவளிடம் இருந்தது.

என்னைப் பார்த்ததும் சாப்பிடும் ரூமுக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவளின் ஹேண்ட்பேக்கைத் திறந்து பவுடரைக் கையில் தட்டி, இரண்டு கையால் உரசி என் முகத்தில் பூசினாள். சீப்பால் தலைசீவி விட்டாள். சட்டையை மேலே தூக்கச் சொல்லிவிட்டு என் பேண்ட ஊக்கைக் கழற்றி, ஜிப்பைத் திறந்துவிட்டு சட்டையைப் பேண்டுக்குள் போட்டு, டக்கின் பண்ணிவிட்டு ஊக்கை மாட்டினாள். அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றேன்.

சி நேரமாக்சி' என என் கையைப் பிடித்து இழுத்து கொடிக் கம்பம் அருகே சென்று, அவள் பக்கத்திலேயே என்னை நிறுத்திக் கொண்டாள். ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்களும், நோயாளிகளின் உறவினர்களும், மருந்து வாங்க வந்தவர்களும் கூடவே அந்தப் பைத்தியக்காரியும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். டாக்டர் அக்கா கொடியேற்ற, கம்பத்துக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்றுகொண்டு என்னைக் கூப்பிட்டாள். 'இந்தெ கயிற்ப் புடிச்சி கீழ் இழு' என்று சொன்னாள். நான் கயிறை

மெதுவாக இழுக்க என் கை மேல் கை வைத்து வேகமாக இழுத்தாள். அண்ணாந்து மேலே பார்த்தேன். பொத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் மொட்டு போல தேசியக் கொடிக்குள் இருந்த பூக்களின் இதழ்கள் மலர்ந்து என்னை நோக்கி வந்து முத்தமிட்டுச் சென்றன. தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த மிட்டாய்களை ஓவ்வொருவருக்காகக் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள். நான் கையை நீட்டினேன். எனக்குத் தராமல் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்குக் கொண்டிருந்தாள். 'அக்கா எனக்குக் கிடைக்கல்' என்று சொன்னேன். அதனைக் காதில் வாங்காதது போல பைத்தியக்காரியைத் தவிர வந்தவர்களுக்கு மிட்டாய் கொடுக்குவிட்டு ரூமுக்குள் போய் தட்டை மேஜையில் வைத்து விட்டு சேரில் உட்கார்ந்தாள்.

'யக்கா எனெனக்கு யென் மிட்டாய் தரல?' என்று கேட்டேன். பக்கத்தில் கூப்பிட்டு 'வெளிய வச்சி உனக்கு மிட்டாய் தந்தா ஒன்னுதான் தரணும். இங்க வச்சி தந்தா எவ்வளவு வேணும்னாலும் தரலாம். அதான் அங்க வச்சி தரல்' என்று கை நிறைய மிட்டாய்களை அள்ளி என் பாக்கெட்டில் போட்டாள். தட்டில் இருந்து இரண்டு மிட்டாயை எடுத்து, ஒரு மிட்டாயைப் பிரித்து டாக்டர் அக்காவிடம் நீட்டினேன். வாயால் கல்விக் கொண்டாள். 'சி நா பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போயிட்டு வாரேன் என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்தேன். கையில் இருந்த ஒரு மிட்டாயை வெளியே தெரியும்படி இடது கையில் வைத்திருந்தேன். பைத்தியக்காரி கொடிக்கம்பம் தாண்டி குத்த வைத்து உட்கார்ந்து இருந்தாள். அவளைக் கடந்து செல்லும்போது என் கையைப் பிடித்து உருவி அந்த மிட்டாயை எடுத்தாள். 'ஓங்களுக்கு டாக்டர் அக்கா மிட்டாய் தரலயோ?' என்று கேட்டுவிட்டு பாக்கெட்டில் இருந்து இன்னொரு மிட்டாயை எடுத்து நீட்டினேன். அவள் வாங்கவில்லை. அவளின் முன்னால் வைத்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினேன். அவள் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். டாக்டர் அக்கா ஜன்னல் வழியாக எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் நான் போய் அதிகநேரம் பேசுவதால் அங்கு இருக்கும் நர்ச்களுக்கும், கம்பெளன்றுக்கும் எளிச்சலாக இருக்கும். அவர்கள் என்னை டாக்டர், நீங்கெ போயி இந்தப் பய கூடலாம் பழகுறீங்கள் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். 'ஸ்கல்ல எதாவது பிள்ளை உனக்குப் பிடிக்குமா?' என்று கேட்பாள்.

மூவாண்டை

நிலா

‘இல்லக்கா, எனக்கு உங்களப் பாத்த பெறகு யாரையும் பிடிக்கல்’ என்று சொல்வேன். ‘எப்பிடி படிக்கிற, ஒன் பிராகிரஸ் கார்ட் கொண்டு வா’ என்று சொன்னாள். படிப்பு எனக்கு சரியா வராது. தமிழுக்கு முப்பத்தியஞ்சு மார்க்கும், வரலாறுக்கு தொன்னித்தியஞ்சு மார்க்கும் வாங்குவேன். மற்ற பாடங்கள் பெயிலாயிடுவேன். பாட்டியின் பெயரை நான்தான் பிராகிரஸ் கார்ட்டில் எழுதிக் கொண்டு கிளாலில் கொடுப்பேன். இதுவரை எங்க ஈச்சர் கண்டுபிடிச்சது இல்லை. டாக்டர் அக்கா பிராகிரஸ் கார்ட் கேட்டதும் சிரித்துவிட்டு ‘சரிக்கா கொண்டாரேன்’ என்று சொல்லி இரண்டு மாதங்கள் கடத்தினேன்.

அவருக்கு மாதம் தோறும் சம்பளம் வரும் மறுநாள் எனக்கு புது டிரஸ் வாங்கிக் கொண்டு வருவாள். சுதந்திர தினம் அன்று எனக்கு டக் இன் பண்ணி விடும்போது, உள்ளே நான் ஜட்டி போடாததைப் பார்த்தபின் ஜட்டியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள். லக்ஸ் சோப்பு, பான்ஸ் பவுடர், லூனார்ஸ் கட்டு செருப்பும் வாங்கித் தந்தாள். மிட்டாய் வாங்க அடிக்கடி பைசா தருவாள். அவளது அம்மாவின் பழைய சேலைகளைப் பயில் வைத்துக் கொண்டுவந்து என் பாட்டியிடம் கொடுக்கச் சொல்வாள். ‘குளிக்கத்துக்கு முன்னால் தலையில் எண்ணென தேக்கணும். இல்லன்னா முகத்துல எண்ணென வடியும்’ என்றும் சொன்னாள். அவளது ஊர் நாகர்கோவில் தாண்டி இருக்கும் என்பதால் காலையிலேயே கிளம்பி வருவாள். பஸ்லில் வரும்போது கதைப் புத்தகங்களை வைத்திருப்பாள். அவளது கையில் பெரும்பாலும் தி.ஜானகிராமன் புத்தகமும், அசோகமித்திரன் புத்தகமும் இருக்கும். ‘வீட்டுல சும்மா இருக்கும்போது நீயும் படி’ என பூரிரங்கத்து தேவதைகள் புத்தகத்தை எனக்குக் கொடுத்தாள். பள்ளிக்கூட புத்தகமே தூக்கத்தைக் கொடுக்கும்போது கதைப் புத்தகத்தை வாசிக்க என்னால் முடியவில்லை என்று சொன்னேன்.

‘ஒனக்கு என்ன ஆச?’ என்று கேட்டாள். ‘அக்கா, எனக்குப் படம் எடுக்கணும்னு ஆசக்கா. சினிமாக்குப் போன்றும்க்கா’ என்று சொன்னேன். ‘அங்கப் போகணும்னா, இதுபோல நிறைய புக்கு படிக்கணும். நிறைய கத எழுதனும்’ என்று சொன்னாள்.

எனக்குக் கணக்குப் பாடம் சுத்தமாக வராது.

வெண்ணையிலா

என்னவளின் பால்முகம்
மறைக்கப்பட்டதால்

செந்நிலாவாகி

கோபத்திலும் தாபத்தை
கொஞ்சலோடு உணர்த்தி

நீல நிலாவாகி

நீந்தி மீண்டு வந்து
பூரணப் பொலிவுடன்
புகுநகை புக்காளே
மீண்டும் வெண்ணையிலாவாய்.

- சித்ரப்ரியங்கா ராஜா.
திருவெண்ணொமலை.

அதனால் குளோரி செக்ஸர் கை மொளிக்கட்டையில் அடிப்பாள். வலி தாங்க முடியாமல் துடிப்பேன். அப்போதுதான் பக்கத்து கிளாஸ் முருகனுக்கு டி.பி. நோய் இருந்தது. அதற்காக அவன் மருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு டி.பி. என்பதால் அவனை மட்டும் குளோரி செக்ஸர் அடிக்க மாட்டாள். என்னால் அடி தாங்க முடியாமல் ‘செக்ஸர், எனக்கு நெஞ்சுவலி செக்ஸர். அடிக்காதீங்க செக்ஸர்’ எனச் சொன்னேன். ‘லேய் பொய் சொல்லாதலே, உண்மையில் ஒனக்கு நெஞ்சி வலின்னா, ஆஸ்பத்திரி சீட்டக் கொண்டு வா. அதுக்கப் பொறவு ஒன்ன அடிக்க மாட்டேன்’ என்று சொன்னாள். என்ன செய்ய என நான் யோசித்துவிட்டு டாக்டர் அக்காகிட்ட கேட்டுற வேண்டியதுதான் என மறுநாள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அன்றைக்கு டாக்டர் அக்கா வரவில்லை. அன்றுதான் கணக்கு செக்ஸர் பரிட்சை பேப்பர் தருவதாகச் சொன்னாள். எப்படியும் அடி கிடைக்கும் என நினைத்துவிட்டு திரும்பி வீட்டுக்குப் போனேன். பாட்டி துடப்பம் விற்கப் போயிருந்தாள். சாயங்காலம் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் பார்த்தேன். அக்கா வரவில்லை. அடுத்த நாள் காலையில் டாக்டர் அக்காகிட்டப் போயி ‘அக்கா நான் ஒன்னு கேட்டா தருவியளா?’ என்று கேட்டேன். ‘என்னடா என்னென வேணும்? கீக்கிரெம் சொல்லு’ என்றாள்.

‘இல்லக்கா யெங்க கணக்கு செக்ஸர் கை மொளிக்கட்டையில் நல்லா அடிப்பாவ, அடி வலி தாங்க முடியல. அதனால் யெனக்கு நெஞ்சி வலி, அடிக்காதீங்க செக்ஸருள்ளு சொன்னேன். அதுக்கு ஒனக்கு நெஞ்சி வலின்னு ஆஸ்பத்திரில் இருந்து கொடுத்த சீட்ட கொண்டுவான்னு சொன்னாவ, யெனக்கு நெஞ்சிவலின்னு சீட்டு எழுதித் தருவியளா?’ என்று கேட்டேன். அதிர்ச்சியான அவள் ‘தமிழி இதுலாம் தப்புடா, அது நான் செய்யுற வேலைக்குச் செய்யுற துரோகம்’ என்று சொன்னாள். நான் விடாமல் தொந்தரவு பண்ணிக் கொண்டிருந்ததால், ஒரு வெள்ளை ப்ளையின் பேப்பரில் இங்கிலீஷில் எழுதித் தந்துவிட்டு பேசாமல் மௌனமாக இருந்தாள். நான் செக்ஸரிடம் கொண்டு கொடுத்தேன். அதன் பின்னை அடிப்பது இல்லை. கணக்கி பீரியட் மட்டும் என்னை நோயாளியாகத் தான் கிளாஸ் பார்க்கும்.

தீபாவளிக்குப் புது பேண்ட் சட்டை, அவங்க

வீட்டில் செய்த பலகாரம் எனக் கொண்டு வந்தாள். அடிக்கடி ‘நீ யென் கூட எங்க வீட்டுக்கே வந்துடுறியா? யெனக்கு தம்பி இல்ல. எங்க அப்பா என்ன டாக்டராக்குனது போல ஒன்னும் கலெக்டர் ஆக்குவாரு வாறீயா? என்று கேட்பாள். ‘இல்லக்கா, யெனக்குப் பாட்டி மட்டும்தான் இருக்காவ, வேற யாரும் யெனக்குக் கெடையாது. அதுனால், அவியள விட்டுட்டு என்னால் வர முடியாது. பாட்டி செத்தப் பெறவு வரட்டாக்கா?’ என்று கேட்பேன். லீவு நாள் சனிகிளிமை பாட்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே இருக்கும் பைத்தியக்காரிக்குச் சோறு கொண்டு கொடுக்க வரும்போது நான் கூடப் போவேன். அப்போ டாக்டர் அக்கா கிட்டயும் பாட்டியைக் கூட்டிட்டுப் போவேன். ‘யெம்மா தாயி எப்ப பாத்தாலும், ஒன்னப் பத்திதான் புலம்பிட்டே இருக்கான். நீ நல்லாயிரு தாயி!’ என்று பாட்டி சொல்லிவிட்டுப் போவாள்.

அது ஆரம்ப சுகாதார ஆஸ்பத்திரி என்பதால் சுற்று வட்டார கிராமங்களில் உள்ள மக்கள்தான் வருவார்கள். அவர்களிடமும் கரிசனையோடு டாக்டர் அக்கா பேசுவாள். சிலர் வீட்டு விஷேஷங்களுக்குக் கூட அவர்களுக்குப் பத்திரிக்கை கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள். நாங்க ரொம்பப் பாவும் என்பதால் கல்யாணம், சடங்கு, வீட்டுப் பால்காய்ப்பு போன்ற விஷேசங்களுக்கு யாரும் எங்களுக்கு கார்ட்டு தரமாட்டார்கள். சதீஷுக்கோ அல்லது கருங்குளத்தான்வினை குமாரவேல் வீட்டுக்கோ கார்ட்டு இருந்தால் அவர்கள் மத்தியானம் சாப்பிட விஷேச வீட்டுக்குப் போவார்கள். அவர்களோடு நானும் போவேன். எனக்கு கார்ட்டு கிடையாது என எல்லாருக்கும் தெரியும். கல்யாண வீட்டு அவியலும், தயிர் பச்சடியும், சாம்பாரும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் என்பதால் நானும் விரும்பி சாப்பிடப் போவேன். எங்க கிளாஸில் படிக்கிற மாணவர்கள் வேறு யாராவது இருந்தால் ‘லே சிவா ஒனக்கு கார்டு கெடையாதுல? சோறு திங்க வந்தியா?’ என்று கேட்பார்கள். பெரும்பாலும் மதன்தான் கேட்பான். அந்த நிமிடம் என்னை அறியாமல் கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வரும். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இலையை மூடாமல், கையில் இருக்கும் எச்சி சோத்தையும் உதறிப் போட்டுவிட்டு போயி கை கழுவுவேன். அதனால் எந்த விஷேச வீட்டுக்கும் நான்

போவது கிடையாது.

டாக்டர் அக்காவிடம் மருந்து வாங்க வரும் புளியூர் கீழ்ச்சாலையைச் சேர்ந்த ஒருவரின் மகளுக்குக் கல்யாணம். அதனால் அவர் டாக்டர் அக்காவுக்கு கார்ட்டு கொடுத்து கண்டிப்பா வரனும் என்று சொல்லி இருந்தார். கல்யாணம் அன்று காலையில் நான் டாக்டர் அக்காவைப் பார்க்கப் போகும்போது மதியம் சாப்பிட கல்யாண வீட்டுக்கு வாரீயா? நா போறேன் என்று கூப்பிட்டாள். இல்லக்கா நா வரல். எவனாது ஒனக்கு கார்டு கிடையாதுல். நீ எதுக்கு வந்தன்னு கேட்டுறவாங்க. நா வரலக்கா என்று சொன்னேன். 'டேய் தமிபி அதுலாம் ஒன்னுமில்ல, நா மதியம் வருவேன். நீயும் வந்துரு. அங்க சாப்பிடலாம். கார்டுதான் பிரச்சனை. இந்தா, இந்த கார்டை வச்சிக்கோ. இனி நீயும் வா' என்று சொன்னாள். மதியம் சாப்பிடப் போகும்போது கார்டையும் கையில் கொண்டு போனேன். டாக்டர் அக்கா பக்கத்தில்

இருந்து சாப்பிட்டேன். அவளை எல்லோருக்கும் தெரியும் என்பதால் நல்ல உபசரிப்பு. அதில் சாப்பாடு விளம்பிக் கொண்டிருந்த அண்ணன்கள், நாங்க இருந்த பெஞ்சு முன்னாடியே சுத்தி சுத்தி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அன்றுதான் கல்யாண வீட்டில் முழுசாகச் சாப்பிட்டது. குமாரவேலின் அப்பாவின் கடை புளியூரில் இருந்தது. கிறிஸ்மஸ் முதல் அங்கு வாழ்த்து அட்டையும் பட்டாசும் விற்பனைக்கு இருக்கும். கிளாஸில் என்னை யாரெல்லாம் கிண்டல் அடிப்பார்களோ, சண்டை போடுவார்களோ அவர்களின் வீட்டு அட்ரஸுக்கு ஸ்டாம்பு ஓட்டாமல் பொங்கல் வாழ்த்தை, என் பெயரை எழுதாமல் மொட்டையாக அனுப்பி விடுவேன். வீட்டில் ஃபயின் கட்டி வாங்குவார்கள். அதன்பிறகு ராஜேஷஷும், மதனும் வீட்டுக்குப் போய் அடி வாங்குவார்கள்.

பொங்கலுக்குப் பிறகு தொடர்ந்து இரண்டு நாட்களாக மழை பெய்தது. அந்த மழையில்

நந்தவனம் சந்திரசேகரன்

கவிதைகள்

சாபங்கள்

பலிக்கும் காலமிகு

மூடப்படாத

டாஸ் மார்க்குகளின்

முன்னால்

எதிரொளிக்கிறது

விதவைகளின் அழுகுரல்

சீலம்புக்காக அல்ல

சிதைந்து போன

வாழ்க்கைக்காக போராட்டேனாம்

சாபங்கள்

பற்றி ஏரிகிறது

நேற்று கண்ணகியால்

இன்று மீனாட்சியால்

உங்கள்

செங்கோலை

காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்

கொந்தனிப்பதை

நிறுக்கிக் கொள்ளுங்கள்

மன்னிப்புக் கேட்பதால்

உதிர்த்த வார்த்தைகள்

தொலையைப்போவதில்லை

சோடா பாட்டில்

வீசும் போது

தண்டத்தை எங்கே வைப்பீர்கள்

ஆகமவிதிகள்

ஓரு போதும்

வன்முறையை

சொல்லிக்கரவில்லை

தயவு செய்து

கவனமாயிருங்கள்

மீனாட்சி

உக்கிரமாகி விட்டாள்

எனக்குக் காய்ச்சல் வந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் அக்கா ஊசிப் போட்டு மாத்திரை கொடுத்தாள். ஆன பிறகும் குறையலை. பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போனேன். சாப்பிட்டால் வாந்தி வந்துவிடும். உடனே மயக்கமும் வரும். அதனால் கிளாலில் படுத்திருப்பேன். நான் படுத்திருந்ததைப் பார்த்த ஜெயக்குமார் சார் குமாரவேலிடம் ‘சிவாவை சைக்கிள் கூட்டிட்டுப் போயி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ட்டு வீட்டுல விட்டுட்டு வா’ என்று சொன்னார். மதியம் நல்ல வெயில். என்னால் கண்ணைத் திறந்து வெளிச்சத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. சைக்கிள் கேரியரில் உட்கார்ந்தேன். அவன் உருட்டிக் கொண்டு நடந்தான். ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்ததும் எச்சிலையில் சோறு தின்னு கொண்டிருந்த அந்தப் பைத்தியக்காரி என்னைக் கண்டு எழும்பிப் பார்த்தாள். மெதுவாக டாக்டர் ரூமுக்குப் போனோம். அக்கா புக் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும் ‘டேய் சிவா என்னாக்சி?’ என்று கேட்டாள். ‘டாக்டர், இவென் சாப்பிட்டுட்டு வாந்தி எடுத்து மயக்கம் போட்டுட்டான். அதான் சார் ஆஸ்பத்திரில் விட்டுட்டு வீட்டுல விடச் சொன்னாரு’ என்று குமாரவேல் சொன்னான். ‘சிரிப்பா, நீ ஸ்கூலுக்குப் போ. நான் இவென் வீட்டுல விட்டுருகேன்’ என்று சொல்லி டாக்டர் அக்கா குமாரவேலை அனுப்பினாள்.

நான் ரொம்ப சோர்வாகப் படுத்து இருந்தேன். குளுக்கோஸ் போட்டார்கள். அப்படியே கொஞ்சம் தூங்கினேன். டாக்டர் அக்கா பக்கத்திலேயே கையைத் தடவிக் கொண்டு இருந்தாள். குளுக்கோஸ் ஏறி முடித்ததும், கம்பெளன்டர் மணி அண்ணனிடம் ‘அண்ணே ஒரு ஆட்டோவோ, டாக்லியோ பிடிச்சிட்டு வாங்க. இவென் வீட்டுலக் கொண்டு விடனும் என்றாள். ‘என்ன டாக்டர் நீங்கே, நடந்து போகச் சொல்லுங்க. இல்லன்னா, யாருக்க சைக்கிளில் ஏத்தி விடுங்க’ என்று மணி அண்ணன் சொன்னார். ‘சரி நானே போய் ஆட்டோ பிடிச்சிக்குறேன்’ என்று அவன் வெளியே போகும்போது மணி அண்ணன் வேகமாக நடந்து ஆட்டோ பிடிக்கப் போனார். ஆட்டோ வந்ததும் வலது கையை டாக்டர் அக்கா பிடித்து தூக்கியதும், இடது கையை மணி அண்ணன் தாங்கிப் பிடித்தார். ஆட்டோவில் மெதுவாக ஏற்றிவிட்டு, ரூமில் போய் பர்ஸை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஆட்டோவில் ஏறி, ‘வழி சொல்லுப்பா’ என்று சொன்னாள். நான் சமாதானபுரம் சாலையில் போகச் சொன்னேன்.

வீட்டுப் பக்கம் வந்ததும் ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொன்னேன். தோப்பில் தென்ன மட்டைகளை ஒதுக்கி போட்டுக் கொண்டிருந்த பாட்டி என்னைப் பார்த்ததும் வேகமாக வந்தாள். மெதுவாக ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கினேன். ஆட்டோக்காரருக்குப் பணம் கொடுத்துவிட்டு என்கையைப் பிடித்து வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்தாள்.

‘லே மக்கா என்னல ஆச்சி ஓனக்கு?’ எனப் பாட்டி கேட்டாள். ‘ஓன்னுமில்ல பாட்டி, காய்ச்சலும் வாந்தியும்தான். இரண்டு நாளுல சரியாகிடும். அப்படி சரியாகலன்னா பிள்ட் டெஸ்ட் பண்ணிப் பாக்கணும்’ என்று சொல்லிவிட்டு ‘வீடு எங்க இருக்கு?’ என்று டாக்டர் அக்கா கேட்டாள். பாட்டி மோட்டார் ரூமைக் காட்டினாள். வீட்டிக்கு வெளியே அசை கயிற்றில் டாக்டர் அக்கா வாங்கிக் கொடுத்த டிரஸ்கள் கிடந்தன. பாழுடைந்த வீடாக இருந்தது. மணி அப்போது நால்ரை இருக்கும். அதனால் வெயில் வீட்டுக்குள் விழவில்லை. உட்கார் சேர் இல்லை. பாட்டி கிழிந்துபோன கோரைப் பாயை விரித்து இரண்டு சேலை சுருட்டு தலையணையாக வைத்தாள். மெதுவாகப் படுத்தேன். டாக்டர் அக்கா வாசலில் உட்கார்ந்தாள். பாட்டியில் சானி மொழுகிய தரையில் காலை ஒரு பக்கமாக மடக்கி உட்கார்ந்தாள். நான் கணகளை மூடி இருந்தேன். ‘பாட்டி சிவாவோட அம்மா அப்பாவுக்கு என்னாக்சி? எப்படி இறந்தாங்க? உங்களோட மகளோட பிள்ளையா? மகளோட பிள்ளையா? எனக் கேள்வி களை அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். பாட்டி என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நான் கணகளை மூடியிருந்தேன். எனக்குக் கொஞ்சம் பெரியகண் என்பதால் தூக்கத்தில் பாதிக்கண் திறந்து இருப்பது பாட்டிக்குத் தெரியும். நான் தூங்கிட்டேன் என்று நினைத்து பாட்டி நிதானமாகப் பேசத் தொடங்கினாள். ‘இவெயென் மக புள்ளையோ, மவென் புள்ளையோ இல்லம்மா.

‘நா மக்களாலயும், மருமக்களாலயும் விரட்டி வடப்பட்ட அனாத, கண்ணியாகுமெரி ரயில் தண்டவாளத்துக்க வடக்குப் பக்கம்தான் இவென் அம்ம இருந்தா. நா மையிலாடில இருந்து கெளம்பி கடல்ல உழுந்து செத்துறலாம்னு நெனைச்சி வந்தேன். பசி மயக்கத்துல இவெ வீட்டு முன்னாடி உழுந்துட்டேன். பக்கத்துல ஒன்னு ரெண்டு வீடுகதான் இருந்திச்சி. இவெ அம்ம ராதிகாளத்

தவிர யாரும் வந்து தூக்கல். அவெதான் தண்ணீசு கொண்டாந்து தெளிச்சி எழுப்புனா. ‘யம்மா ராசாத்தி ஒரு வா சோறு தான்னு கேட்டேன். வீட்டுக்குள்ள கூட்டிட்டுப் போயி அடுக்களையில இருந்து கஞ்ச பழிஞ்சி, பழைய மீன்கறிய ஊத்தி எடுத்துத் தந்தா. அப்ப இந்தப் பயலுக்கு மூன்று வயசுதான் இருக்கும். நான் தின்னுக்கிட்டே ‘யம்மா ஆம்பள இல்லாத வீடாருக்கே. ஒன் மாப்பிள எங்கே?ன்னு கேட்டேன். உடனே அடுக்களைத் தின்டுல சாஞ்சி, கீழ் இருந்துட்டு அழக் தொடங்குனா.

‘யம்மா, யம்மா அழுகாத். நீ சொல்லாண்டாம்னா விடுன்னு சொன்னேன். சேலையால மூஞ்சைத் துடச்சிட்டு, யெனக்கு தாமரக்குளம். அம்மையும் அப்பாவும் கெடயாது. சித்தி வீட்டுலதான் நின்னு வளந்தேன். அப்ப நா பதி னான்னாவது படிச்சிட்டு இருக்கும்போது, தாமரக்குளத்துல ரவுடி சுயம்பு சூரியப்பைச் சேர்ந்த ஒருத்தன் புல்லட்ட பைக்குல அடிக்கடி ரவுண்டு அடிப்பான். அந்த புல்லட்டும், அந்த டொக்டொக் சுத்தமும் புடிச்சிப் போயி, அந்த வண்டிய யதாவது கடேக்க முன்னாடி நிப்பாட்டி இருந்தா, ஓடிப் போயி தொட்டுத் தடவிப் பாப்பேன். அது அவனுக்கும் தெரியும். நா புன்னயடில இருக்க, யென் பெரியமா வீட்டுக்குப் போவும்போது திடீரென எதுக்க வந்தான். என்னப் பாத்து சிரிச்சான். நானும் சிரிச்சேன். ரோட்டுல ஆள் நடமாட்டம் அவ்வேளோ இல்ல. பக்கத்துல வந்து பேசனான். ‘இந்தெ புல்லெல்ல ஒனக்குப் புடிச்சிருக்கா. ஒரு ரவுண்டு போலாமான்னு கேட்டான். நானும் சிரின்னு வண்டில ஏறி அவென் முதுகு பின்னாடி மொகத்த மறைச்சிட்டு இருந்தேன். நேரா இந்தெ வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்துட்டான். பொறவு என்ன பேசி மயக்கி எல்லாத்தையும் முடிச்சான். நீ இங்கயே இரு. ஒன்ன கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னு சொன்னான். எல்லாம் முடிஞ்ச பொறவு திரும்பி எப்பிடி போவதுக்குன்னு இருந்துட்டேன்.

ஒரு வருசத்துக்குள்ள இவெனும் இவென் கூட்டாளிகளுமா எதிர் கோஷ்டி முத்துக்க தம்பிய வெட்டிக் கொன்னுப் போட்டாங்க. அதெனால் போலீஸும், முத்து கோஷ்டியும் தேடிச்சி. வீட்டுக்கு வரமாட்டான். யெனக்கு சாப்பாட்டுக்கு வழியில்ல. அப்பதான் யெம் புள்ள பொறந்தான். பீடி சுத்தி, ஒல மொடைச்சிதான் ஒரு பிடி கஞ்சி குடிச்சேன். யென் மாப்பிளயத் தேடி போலீஸ்காரங்க, வீட்டுக்கு ராத்திரில வந்து

நிமிஸ்

எட்டுத்திக்கு எல்லையையும்
எட்டிப் பிடித்திட நிமிஸ்
படையைத்திரட்டி பகையே வரினும்
பயமேயின்றி திமிராய் நிமிஸ்

திட்டம்போட்டு திருடிடும் கூட்டத்தை
சட்டம்போட்டு தடுத்திட நிமிஸ்
கொட்டம்போடும் கொள்ளையர்
கூட்டத்தின்
கொட்டம் அடக்கிட நிமிஸ்

சாதி மத வேறுபாட்டினை
சட்டைக்கொண்டு சுழற்றிட நிமிஸ்
மண்ணில் எங்கும்
மனிதம் திகழ்ந்திட நிமிஸ்

நெற்களத்தில் கதிராய் நிமிஸ்
போர்க்களத்தில் வாளாய் நிமிஸ்

கடலினிலே அலையாய் நிமிஸ்
கொடுமைகண்டால் புயலாய் நிமிஸ்

தழுநிலைக்குள் கரையாதே நீ
தழுநிலையை கடந்து நிமிஸ்
சுயநலமா பொதுநலமா என்றுவந்தால்
பொதுநலமே பெரிதென்று நிமிஸ்

தடையை உடைத்து துணிவாய் நிமிஸ்
புது சரித்திரம் படைக்க நிமிஸ்

- ஜீவர நாராயணன்

கதவத் தட்டுவாங்க. நா தெறந்து பாத்து இல்லன்னு சொன்னாலும் வீட்டுக்குள் வந்து பாப்பானுக. இல்லன்னு தெரிஞ்சா குண்டிய தட்டிட்டு, முலையப் புடிச்சிட்டுப் போகத் தொடங்குனானுக. நாளு போகப்போக யெ மாப்பிள எங்கெ போனான்னு தெரியல. திடீரென ஒருநா தாமரக்குளம் தாண்டி

ரயில் தண்டவாளத்துல யெம் மாப்பிளயையும், அவென் பிரண்டையும் வெட்டிக் கொன்னு போட்டுருந்தாங்க. அதுக்கப் பொறவு வீட்டுக்கு ராத்திரில வந்த போலீஸ்காரனுக அவெனுக கூட படுக்கலன்னா கஞ்சா விக்க, பிராத்தல் பன் னுகன்னு கேஸப் போட்டு உள்ளத் தள்ளிருவோமனு மிரட்டி மிரட்டிப் படுத்தானுவ. போலீஸ்னால பக்கத்துல யாரும் சத்தம்கூடப் போட மாட்டாவ. இப்படியேத்தான் நடந்துட்டு இருக்கு. யென் புள்ளக்காகதான் உயிரோடு இருக்கேன் னு சொன்னா.

மனதோடு பேச்கிறேன்

நம்பிக்கை வேண்டும் வாழ்வில்
தன்னம்பிக்கை வேண்டும் முதவில்
மனதோடு பேசிக்கொள்கிறேன்
மணம் வீசும் மலராக கவிடலகில்
செழித்து வளரு
தன்னம்பிக்கை வேண்டும் முதவில்

கற்பனை சிறகை விரித்து
கவின்மிகு சொற்களைக் கையாண்டு
வில்வில் இருந்து புறப்பட்ட அம்பாக
இலக்கு தவறாமல் நெறியோடு
புனைய வேண்டும் கவிதையை
மனதோடு பேச்கிறேன் நான்

கவிதை எனது கவிதை
விதையாக வேண்டும்
மனிதும் மீஹும் வளரு
மனதோடு பேச்கிறேன்..

இயற்கையை நீசக்கும் வரிகள்
அழகிற்கு அல்லாது
வாழ்விற்கு சாத்தியமா?
மனதோடு பேச்கிறேன்
மனதார பேச்கிறேன்..

என்னப் பத்தி கேட்டா. நானும் யென் கதையச் சொன்னதும் யெனக்கு தொணைக்கு நீங்க இருப்பியளான்னு கேட்டா. சரின்னு நானும் அவ கூடயே இருந்தேன். அப்பவும் ராத்திரில போலீஸ்காரனுவ வருவானுவ. நான் உள்ள இருக்கதப் பாத்தா ஒரு சவுட்டு சவுட்டு வெளியப் போவச் சொல்லுவானுவ. நான் திண்ணயில போய்ப் படுப்பேன். நா வந்து ஒருமாசம் கழிச்சி இரண்டு போலீஸ்காரனுவ வீட்டுக்கு ராத்திரில வந்தானுவ. என்ன சவுட்டி வெளிய அனுப்பிட்டு அவகூடப் படுக்கப் போனானுவ. அப்ப இந்தப் பய சேலத் தொட்டில ஒறங்கிட்டுக் கிடந்தான்.

இரண்டு பேருகூடயும் படுக்கலன்னா, பின்னயக் கொன்னு ருவோம்னு சத்தம் போட்டானுவ. மாறி மாறி புடிச்சித் தள்ளுன்னதுல, செவத்துல முட்டி விழுந்து அமைதியாபிட்டா. இரண்டு பேரும் வெளியப் போனதுக்குப் பொறவு உள்ளப் போய்ப் பாத்தேன். அவ அழவோ பேசவோ செய்யல. நா அமுதுகிட்டே படுத்தேன். இரண்டு நாளா அவ எதையும் பேசல. பித்துப் பிடிச்சிப் போயி இருந்தா. ஆனா பொறவும் போலீஸ்காரனுவ வரதை நிறுத்தல. ராத்திரியோட ராத்திரியா இந்தெப் பயலத் தூக்கித் தோருலப் போட்டுட்டு, அவெள ஒரு கையிலப் புடிச்சிட்டு நடக்கத் தொடங்கினேன். நடந்து நடந்து இந்தக் தோப்புல வந்து படுத்தோம். காலம்பற விடிஞ்சதும் தோப்புக்காரரு வந்து விசாரிச்சி விரட்டுனாரு. நா அவரு காலப் புடிச்சி எதாவது வேல கொடுங்கன்னு கெஞ்சினேன். அவரும் பெரிய மனச பண்ணி இந்த மோட்டரு பெறயில தங்கச் சொன்னாரு. இவென் அம்ம இரண்டு நாளு வீட்டுல இருந்தா. அதுக்கப் பொறவு, பித்து பிடிச்சி ரோட்டுல நடக்கத் தொடங்கிட்டா. இந்த

ப.க.நடராசன்

பச்சப் புள்ளியப் பாத்துக்கணுமேன்னு நானும் இருந்துட்டேன். இன்னும் எவ்வளவு நாளு நானும் இருக்கப் போறேன்னு தெரியல்' என்று பாட்டி அழுதாள்.

'பாட்டி, இவென் அம்மா இப்ப எங்க இருக்காங்க தெரியுமா?' என்று டாக்டர் அக்கா கேட்டாள்.

'மக்கா, ஒன் ஆஸ்பத்திரி வாசல்ல ஒரு பைத்தியக்காரி இருக்கால்ல, அவதான் இவென் அம்ம. இந்த விசயம் எதுவும் இந்தீதெப் பயலுக்குத் தெரியாது. நீயும் சொல்லிப்படாத மக்கா' என்று பாட்டி அழுதுகொண்டே சொன்னாள்.

கண்ணே மூடிப் படுத்திருந்த எனக்கு இரு கண்ணோரத்தில் இருந்தும் கண்ணீர் வழிந்தது. இரண்டு பேரும் என்ன கவனிக்கவில்லை. டாக்டர் அக்காவும் அதே நேரம் அழுதுவிட்டாள். சுரி பாட்டி, நான் போய்ட்டு வாரேன் என்று அவள் கிளம்பினாள். நான் எழும்பவில்லை. அவளை நில்லு மக்கா, நா ஒன்னக் கொண்டு உடுகேன் என்று பாட்டி ஆஸ்பத்திரி வர கொண்டு விட்டுவிட்டு வந்தாள்.

அவர்கள் போன பிறகு என்னால் அழுகையை நிறுத்த முடியவில்லை. ஏதோ அச்தியில் தூங்கி விட்டிருந்தேன். மறுநாளும் நான் தூங்கும்போது டாக்டர் அக்கா வந்து பார்த்துவிட்டு பாட்டியிடம் ஏதோ இங்கிலீஷில் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறாள்.

இரண்டுநாள் கழிச்சி நான் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகும்போது டாக்டர் அக்காவைப் போய் தேடினேன். கம்பெளன்டர் மணி அண்ணன் வந்து, தமிழ் டாக்டர் இங்கருந்து மாறிப் போயிட்டாங்க. இனி வரமாட்டாங்க' என்று சொன்னார். வெளியே வந்து என் பைத்தியக்கார அம்மாவைத் தேடினேன். என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மணி அண்ணன் 'என்னாச்சிடே, எதெ தேடுக?' என்று கேட்டார். இல்லைனே, இங்க ஒரு பொம்பள இருக்கும்லா. அவியளத் தேடுகேன்' என்று சொன்னேன். 'ஓ... அந்தெப் பைத்தியத்தையா? அதெயும் டாக்டர் எதோ பையித்தியக்கார ஆஸ்பத்திரில் சேக்கக் கூட்டிட்டுப் போய்ட்டாங்க' என்று சொன்னார். கண்ணீர் பொங்கியது. என் அம்மா சாப்பிட்டு போட்டிருந்த எச்சில் இலையைப் பார்த்தபடி, டாக்டர் அக்காவை நினைத்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்துக்கு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

துளிப்பாக்கள்

- லட்ச ரூபாய் இருந்தும் கேட்கிறார்கள் ஒரு ரூபாய் நெற்றியில் ஓட்ட.
- தகுதியற்றோர்க்கும் புகழ் இலவச விளம்பரமாய் தமிழால்.
- விவசாயிக்கு முதல் பரிசு மாறுவேட போட்டியில் பள்ளி விழாவில்.
- தானா சேர்ந்த கூட்டமில்லை காசு கொடுத்து கூட்டியது புலம்புகிறார்கள் கட்சி தலைகள்.
- காசு கொடுக்கிறார்கள் தெய்வத்தை பார்க்கச் சொல்லி சின்னத்திரை நெடும்தொடர்களில்.
- கரிப்பிடித்த தோசை அப்பா சொன்னார் சந்திரகிரகணம் பாரு.
- வயிற்று பசி தீர்க்க தெய்வங்கள் வீதியில் காட்சி வீதி ஓவியனுக்கு.
- மருத்துவர் சொன்னார் ஊர்ல எல்லோருக்கும்சொல்லிடுங்க திருவிழாவிற்கு வருவதாக.
- அடம்பிடிக்கிறது குழந்தை கத்திக் கப்பலுக்கு கத்தி வேண்டுமென.

பாலகிருட்டணை வண்ணமுத்து

பெண்கள் நிறைய வாசிக்கும் பழக்கத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

உலக மகளிர் நாள் உலகெங்கும் மார்ச் எட்டாம் நாளில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. காரணம் பெண்கள் பொருளாதாரத்தில், கல்வியில், கலையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும் சமூகப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் பின் தங்கிய நிலையில் உள்ளனர் என்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது. இவ்வுலகைப் புதிது புதிதாக பெற்றெடுக்கும் பெண்களின் மாண்புகளைப் போற்றும் விதத்திலும் ஆண்பெண் என இருபாலரும் சேர்ந்து மேடையை அலங்கரிக்காமல் பார்வையாளர்களாகிய பெண்களே மேடை அலங்கரிக்கச் செய்தவிதம் அருமை. எந்தவொரு முன் தயாரிப்புமின்றி பெண்கள் வீறு கொண்டு பேசினார்.

தோழியர் உதயா அவர்கள் பேசும்போது “பெண்கள் நிறைய வாசிக்கும் பழக்கத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளவேண்டும், அப்போதுதான் தன் சுயத்தை முழுவதுமாக உணர்ந்து கொண்டு செயல்படுத்தியும்” என எழுச்சியுரையாற்றினார். தோழியர் மாலினி “பெண்கள் வீட்டை விட்டு வெளியில் வந்து சமூகப்பணிகளிலும் ஈடுபட வேண்டும்” என வலியுறுத்திப் பேசினார். தோழியர் திலகம் “பெரும்பாலான ஆண்கள் டிவி சீரியல் பார்ப்பதை குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்களே தவிர, தன் மனைவியிடம் அமர்ந்து மனம் விட்டு ஒரு அரை மணி நேரமாவது பேசுகிறார்களா என்றால் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியுள்ளது” என்றார். மேலும் தமிழ்மொழி பெண்கள் ஓய்வு நேரத்தில் புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும். கலைகளில் ஈடுபாடு கொள்ள வேண்டும் என்றார். தமிழ்நெஞ்சுசம் அவர்கள் மேலை நாட்டுப் பெண்கள் போன்று நம் தமிழ் பெண்கள் கல்வியில், பொருளாதாரத்தில் முன்னேற வேண்டும். ஆனாலும் பெண்கள் தன்னிச்சையாக செயல்படும் சமூகமான சூழல் இங்கில்லை. அவர்கள் திறமைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவாகவே வழங்கப்பட்டு

இருக்கிறது” என்று அரிய பேருரை நிகழ்த்தினார்.

இறுதியாக பெண்ணியம் செல்வகுமாரி ‘பெண்கள் குடும்ப அமைப்பினால் தங்கள் சுயம் இழந்து அல்லாடுபவர்களாக வாழ்கின்றனர். அவர்களின் சுயத்தை மீட்கும் வகையில் மகிழ்ச்சி பெண்கள் நலப்போவை தொடங்குப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், மாதம் ஒருமுறை பெண்கள் கூடி தங்கள் மகிழ்ச்சியை, திறமையை வெளிப்படுத்தும் களமாக விளங்கும், மேலும் தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்தோருக்கு நேரிடுகின்ற துன்பத்தை பகிர்ந்து கொள்ளும் களமாகவும் அமையும் எனவும் கூறினார்.

மேலும் மு.பா அவர்கள் “பெண்கள்மீது நாளும் வன்முறை நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதிலிருந்து தம்மை காத்துக்கொள்ள பெண்கள் படிக்கவேண்டும் என்ற அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தோழர் சகாயராச் “வரலாற்றில் பெண்களின் முக்கியத்துவம் குறித்து மிக அருமையாக எடுத்துரைத்தார். தோழர் கலைவரதன் “பெண்கள் ஆணுக்கு இணையானவர்கள் இல்லை. அதற்கும் மேலானவர்கள்” என பெண்மையைக் கொண்டாடவேண்டும் என உரையாற்றினார்.

தமிழ்நெஞ்சும் அமின் அவர்களுக்கு ‘பெண்ணியச் செயற்பாட்டாளர்’ விருது வழங்கி கெளரவிக்கப்பட்டது.

ஒமு இவ்வையீல் கொமு

வகைவகையாய் வானுயர
கட்டிக்கொண்டே போகிறவனே
நானை உன்பின்னை பள்ளிக்கு
கட்டிக்கொண்டு போவது எதை
போட்டிப் போட்டு
நீயழுப்பும் கட்டிடம்
வேளாண்மைக்கு சுடுகாடே

கட்டிடும்
மாடிகள் நியிர்வதால்
வாடும் வயிறுகள் நிறையுமா
அரசாங்க வேலை
அதிக ஊதியமென்று
அலைபவனே
அரசனே ஆனாலும்
அரைவயிறு நிறையாது

உழவன் இல்லாது
கண்டுக்கொள்ளாது
காரோட்டுபவனே
ஏரோட்டுகிறான் அவன்
உனக்கும் சேர்த்து தான்
பயிர் வளர்த்தான்

நீ உயிர் வளர்க்க
செலிமடுக்காமல்
ஹூட்/போனில் இசை
கேட்பவனே கேள்

உழவனின் மறைவு
உலக பட்டினியின் வரவு
இனியாவது உணர்ந்து
இசைந்தால் உழு
இல்லையேல்
உழுபவனை தொழு!

பாட்டிக்கு ஊன்றுக்கோல்
பாடகனுக்கு புல்லாங்குழல்
முங்கில் மரம் !

மனைவியை நேசிப்பவர்கள்
வேண்டாமென சொல்லமாட்டார்கள்
தாஜ்மகால் !

கசப்பை மறைத்து வைத்து
வெளிவேசம் போடுகிறது
வேப்பம் பழும் !

புசணிக்காய் உடைக்கும்போது
சிதறிப்போகிறது
பெராளாதாரம் !

எல்லோரும்
இந்நாட்டு மன்னர்கள்
வாக்குச்சாவடிக்குள் மட்டும் !

மலர்ந்த ரோஜா
சுடாமலே வாடிப்போகிறது
முதிர்கண்ணி !

பறிக்க ஆளில்லை
”கொய்யா”பழும்
முதிர்கண்ணி !

தினமும் பல மனிதர்கள்
உண்ணக்கேட்கிறது
புழி !

தலைசாயும் ஜனநாயகம்
விலைப்பேசப்படுகின்றான்
மக்கள் சேவகன் !

அப்பாவின் மரணம்
ஆனந்தத்தில் மகன்
பாகப்பிரிவினை !

நாகை ஆசைத்தும்பி
கோவை - 31

- கோவர்தனா

கவிதைகள்

1.

அடர் வனம் தராத
பயத்தினை உண்
அடர் மெளனம்
கருகிறதே

2.

உண் மெளன போர்களத்தில்
மரணித்திருக்கும்
என் சொற்கள்

3.

மெளனித்திருக்கும்
பொழுதுகளில்
என்னிடம்
உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்
நீ யார்?

4.

இடந்த வீட்டில்
உடைந்த கதவின்
ஒரு தாள் நீக்கி
இவள் யாருக்காக
காத்திருக்கிறாள்
அன்பு கணவனோடு
அயல்நாடு சென்றுவிட்ட
மகனுக்காகவோ
ஆசைக்காதவிடுன்
அவள் வீடு சென்றுவிட்ட
மகனுக்காகவோ
அவ்வு

காலம் வரை துணையிருப்பேன்
என்று தன் கரம்பிடத்த
காதல் கணவனை
அழைத்துச் சென்ற
காலன் அவன்
வருகைக்காக...

5.

என் மெளனத்தை
சொற்கள் எனும்
உளி கொண்டு
நீ செதுக்க
சிலையாகிறேன்
நான்

விளை

விதி வட்டமா

சங்க காலம் முதல் தமிழ் இலக்கியத்துடன் இரண்டறக் கலந்து பயணம் செய்யும் மன்புதுக்கோட்டை மன்!

ஏராளமான இலக்கியப் படைப்பாளிகளை தொடர்ந்து, தந்து கொண்டேயிருக்கும் பூமி. அதன் நீட்சியாக வீதி எனும் இலக்கிய கலைஇலக்கிய அமைப்பு கடந்த 4 ஆண்டுகளாக தீவிரமாகச் செயல்பட்டு வருகிறது. இந்த அமைப்புக்கு தலைவர் இல்லை, செயலாளர் இல்லை, பொருளாளர் இல்லை.. நிதி வசூல் இல்லை... ஆனால் இலக்கிய நெஞ்சங்களால் நிறைந்து கிடக்கிறது..!

◀ “புத்தக மாலை”யுடன் நினைவுப் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்ட ஃபிரான்சு இதழாசிரியர், கவிஞர் தமிழ்நெஞ்சம் அமின். அருகில் வீதி முன்னோடி பாவலர் பொன்.க., தங்கம் மூர்த்தி, பீர்முகமதுவுடன் வீதி நண்பர்கள்.

வீதி முன்னோடியர் மு.கீதா, உதொகஅ ஜெயா ஆகியோருடன் கதைசொல்லி மாணவி விவேதாவின் தாயாரும் வழங்க, வீதி வாழ்த்தை ஏற்றுக்கொண்டார் இலங்கையில் விருது பெற்றுவந்த புதுவை எழுத்தாளர், பெண்ணியம் முனைவர் செலவக்குமாரி

◀ கவிஞர் உதயபாலா எழுதிய அய்க்கூ நூலை வெளியிட்டுப் பேசுகிறார் கவிஞர் தங்கம் மூர்த்தி

▲ வீதி முன்னோடி கி.கஸ்தூரிரெங்கன், எழுத்தாளர் செம்பை மணவாளன் ஆகியோர் வழங்க, தன் துணைவியாருடனும், மகனுடனும் வந்து வீதி வாழ்த்தை ஏற்றுக்கொண்டார் விருதுபெற்ற எழுத்தாளர் ந.சோலையப்பன்.

▲ நிகழ்வில் அழகாகக் கதைசொல்லி அனைவரையும் கவர்ந்த மருதாந்தலை அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி மாணவி யோகலட்சுமி

▲ நாவல் அறிமுகத்தை நாவலாகச் செய்த எழுத்தாளர் ஆசிரியர் இந்துமதி.

▲ “நிலாச்சோறு” அய்க்கூ நாலை எழுதிய பழனி கவிஞர் உதயபாலா கெளரவிக்கப்படுகிறார்.

◀ சமகால இந்தியதமிழக அரசியலைப் பேசும் “முக்குத்தி காசி” நாவலை எழுதிய புலிஷூர் மருகேசனைப் பாராட்டுகிறார்கள் தென்றல், பூநிமைலையப்பன்

ந. சோலையப்பனுக்கு பாராட்டு விழாவும் நடைபெற்றது. பரிசு பெற்ற 'கானல் நீர்க் காட் சிகள்' சிறுக்கையை மாலதி விமர்சனம் செய்து பேசினார். புதிய கதை சொல்லும் உத்தியைக் கையாண்டுள்ள சொலையப்பனுக்கு படைப்புலகத்தில் மிகப்பெரிய இடம் காத்திருக்கிறது.

உதயபாலாவின் நிலாச்சோறு கவிதை தொகுதியை கவிஞர் தங்கம் மூர்த்தி வெளியிட்டுப்

வீதியின் மாதம் தோறும் ஒரு கூட்டம், தொய்வின்றி நடக்கிறது. அதேபோல் இன்று (18.03.2018) புதுக்கோட்டை பேரூந்து நிலைய வளாகத்துக்குள் செயல்படும் ஆக்ஸ்போர்டு உணவக மேலாண்மைக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற 49 ஆவது கூட்டத்தில் நானும் கலந்து கொண்டேன்... ஞாயிற்றுக்கிழமையின் இறைச்சி, மீன், கோழி கு இரையாகிக் கிடக்காமல் இலக்கிய ருசி தேடி வந்த நெஞ்சங்களால் நிறைந்திருந்தது அரங்கம்..

கவிஞர்கள் முத்து நிலவன், தங்கம் மூர்த்தி போன்ற முன்னொடிகள் முன்னிலையில் ஏராளமானோரைக் காண முடிந்தது.

கவிஞர் சுந்தரவல்லியின் வரவேற்புரையுடன் தொடங்கிய இந்தநிகழ்வில் திவ்யபாரதி அழகான பாடல் பாடினார்.

அரசுப் பள்ளி மாணவியர் இருவர் அழகாய் கதை சொல்லி அச்த்தினர். அவர்களை படைப்பாளிகளாய் வடிவமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள மிகச்சிறந்த பேச்சாளரும் தமிழாசிரியராருமான முனைவர் மகா.சுந்தர், கவிஞர் ஆசிரியை வீதி அமைப்பை அழகாய் கட்டி அமைப்பவர்களில் ஒருவருமான தேவதா தமிழ் Devatha Tamil ஆகியோருக்கு பாராட்டுகள்.

தினமணிக் கதிர் மற்றும் சிவசங்கரி இணைந்து நடத்திய சிறுக்கைப் போட்டியில் 50 ஆயிரம் ரூபாய் முதல் பரிசு பெற்ற புதுக்கோட்டைக்காரர் அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்

பேசினார்.

தமிழ் படைப்பிலக்கிய உலகில் பரபரப்பாக பேசப்படும் புலியூர் முருகேசனின் 'முக்குத்தி காசி' நாவலை இந்துமதி Indu Mathi சிறப்பாய் விமர்சனம் செய்தார். புலியூர் முருகேசனும் எழுத்தைப் போலவே காரமாய் ஏற்புரையாற்றினார்.

சிறப்பு அழைப்பாளர்கள் பெண்ணியம் செல்வகுமாரி, பிரான்சிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்நெஞ்சம் இதழின் ஆசிரியர் தமிழ்நெஞ்சம் அமின் இருவரும் சிறப்புரையாற்றினர்.

எங்கு திரும்பினாலும் படைப்பாளிகள். திரைக்கவிஞர் தனிக்கொடி, கவிமதி சோலச்சி, புதுக்கோட்டைக் கவிஞர் மீரா செல்வக்குமார் Meera Selva Kumar, பீரமுகமது, தென்றல் Thendral Saai, சாமி கிருஷ் Sami Samy Krish, இப்படி.... இன்னும் இன்னும் படைப்புலக முகங்கள்.

ஏராளமான இளம் ஆண், பெண் படைப்பாளிகள் ஆர்வமுடன் இதில் கலந்து கொண்டனர். ■

செய்தி : திரு பழ.அசோக்குமார், புதுகை

நெஞ்சோடு இருக்கு?

சொல்லாத கிறுக்கு !!

கும்பகோணம் நெளாஷாத் கான்.வி
அபுதாபி

காதல் வந்தாலே மனச ரெக்கை கட்டி பறக்கும்... பிறந்து இருப்பதைந்து வருஷம் ஆணாலும் காதல் வந்ததுக்கு அப்புறம் இப்பதான் புதுசா பொறந்த மாதிரி இருக்கு. எனக்கு என்ன ஆச்சுக்களே தெரியலை. பசி இருந்தும் சாப்பிட முடியலை, கண்ணாடியில் அடிக்கடி

முகம் பார்க்கிறேன். முகம் பொலிவா இருந்தாலும் அடிக்கடி முகம் கழுவுகிறேன். கலையாத தலைமுடியை அடிக்கடி சீவுகிறேன் குளிக்க செல்லும் போதும் ஷாம்புக்கு பதிலா தேங்காய் எண்ணென்ப போட்டு தலை குளிச்ச காமெடி எல்லாம் நடந்து இருக்கு, ஏன் ஒரு தடவை குளிச்ச முடிச்ச வந்ததுக்கு அப்புறம் தேங்காய் எண்ணென்பன்னு நினைச்ச ஷாம்பு தேய்ச்ச கூத்தெல்லாம் நடந்திருக்கு... பல் விலக்க நேத் பேஸ்டுக்கு பதிலா பேஸ் கிரீம் போட்ட கதையும் ஒரு சைடு நடந்திருக்கு. நல்லா இருக்குற பையன் எனக்கு என்ன ஆச்சு? இந்த பாழாய் போன காதல் சொல்லாம நெஞ்சுக்குள்ள இருக்குற வரைக்கும் இப்படி தான் கல்மனசை உலுக்கும் கனப்படுத்தும் ஏன் ஒவ்வொரு நொடியும் உன்னை போட்டு தாக்கும்.

தமிழ்ச் செல்வி சின்ன வயசல இருந்தே என் நெருங்கிய தோழி என்னுடைய எதிர் வீடு வேற, இது போதாதா காதல் வருவதற்கு... வாழ்க்கைல எல்லாமும் பொருந்துறது ரொம்ப கஷ்டம் என் பேரு தமிழ்ச்செல்வன் அவ பேரு தமிழ்ச்செல்வி பெயரிலிருந்து குணம் விருப்பத்தில் கூட எங்களுக்குள் நிறைய விஷயங்களில் ஒத்துப் போனது.. சின்ன வயசிலிருந்தே நான் பார்த்து ரசித்த முகம். குழந்தைகளுக்கு வானில் உள்ள நிலாவை ரொம்ப பிடிக்கும் அது ஏன்னு கேட்டா சொல்ல தெரியாது அதுபோல தான் என் தமிழை ஏன் பிடிக்கும்னு யாராவது கேட்டா சொல்ல தெரியாது. அவ என்னுடைய தேவதை ஏஞ்சல் நிலா ஏன் எனக்கு எல்லாமும் அவ தான். இப்படி கிறுக்கு தனமா உள்ளுக்குள்ளே இவ்வளவு காதலை வச்சு இருக்கேனே இந்நேரத்துக்கு என் காதலை அவகிட்ட சொல்லியிருந்தா ஸ்கலுக்கு போற அளவுக்கு குழந்தைங்க இருந்திருக்கும்.

என் காதலை அவகிட்ட சொல்லாததுக்கு காரணம் அவ தப்பா நினெங்கிப்பாளோ என்ற பயம் தான். எங்கே என் காதலை சொல்லி எங்கள் நட்பு முறிந்து விடுமோ? அவ பேசாமல் போய்டுவாளோ என்ற பயம் தான் இதுவரை என் காதலை அவளிடத்தில் சொல்ல விட வில்லை... ஆனா இன்னைக்கு எனக்கு பயம் இல்லை ஏன்னா இன்னைக்கு என் தேவதைக்கு பிறந்தநாள். அவ பிறந்தநாள் அதுவுமா என் காதலை சொல்லி சம்மதம் வாங்கிடனும் அதன் பிறகு அம்மா அப்பாக்கிட்ட சொல்லி கல்யாணத்துக்கும் சம்மதம் வாங்கனும் அதற்கு முன்னாடி என் ஊமைக்கோட்டான் (யாருகிட்டாலும்) அதிகம் பேசாத என் அண்ணனுக்கும் ஒரு நல்லா பெண்ணா பார்த்து கல்யாணம் பண்ணி வைக்கனும் அப்பதான் என் ரூட்டு கிளியர் ஆகும் என்று நினைத்து கொண்டு என் தேவதையிடம் காதலை சொல்ல அவள் வீட்டிற்கு சென்றேன். நீங்க நினைக்கலாம் இவன் என்னடா காதலை சொல்ல அவ வீட்டிற்கு போறானே என்று. இப்ப என் தேவதை வீட்டு என் தேவதையை தவிர யாருமில்லை அவ அப்பா அம்மா அவ பெயர்ல அர்ச்சனை செய்ய கோயிலுக்கு போய் இருக்காங்க. இந்த கேப்டுல என் மனசல உள்ள காதலையெல்லாம் சொல்லியாகனும் என்ற முடிவோடு வேகம் வந்த வேங்கையாய் அவள் வீடு ஞாக்கி சென்றேன்.

அவள் வீடு சென்றதும், காலிங் பெல்லை அழுத்தினேன்... நான் நினைத்து போல என் தேவதை தான் கதவை திறந்தாள். வாடா தமிழ்லு நானே உன்னை பார்க்கனும்னு நினைச்சேன்.. இப்போது தான் அவள் குளித்து முடித்து சேலை உடுத்தி வந்திருக்கிறாள் என நினைக்கிறேன். அவள் ஈர கூந்தலில் செம்பருத்தி சீகைக்காய் வாசனையும், அவள் கழுத்தில் வழிந்த வியர்வையில் சுந்திரிகா சோப் வாசனையும் எனக்குள் என்னவோ செய்தது.. கல்யாணத்திற்கு பிறகு என் அன்பை அவளிடத்தில் மொத்தமாக தந்து விட வேண்டும் என்று தோன்றியது.. டே தமிழ்லு மனசை அலைபாய விடாதே சட்டு புட்டுன்னு காதலை சொல்லுடா என்று மனசல இருக்குற காதலை சொல்லுடா என்று இதயம் வழக்கத்திற்கு மாறாக அதிகம் அடித்து கொண்டது.. தமிழ் செல்வி உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்லனும். நானும்தாண்டா உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான

விஷயம் சொல்லனும்... நான் சொன்னா நீ தப்பா எடுத்திக்க கூடாது.. நம்ம நட்பை முறிச்சிட கூடாது. நிச்சயமா செய்ய மாட்டேன் என்றேன். ஓஹோ இவனும் என்னை போல லவ் பண்றாளோ? என மனச சந்தோசப் பட்டு கொண்டது.

தமிழ் செல்வா நீ பர்ஸ்ட் சொல்லு என்றாள்.. இல்லை.. இல்லை.. நான் பெண்களை மதிப்பவன்.. லேசெஸ் தான் எல்லாத்திலும் பர்ஸ்ட்.. அதனாலே நீயே சொல்லு...

சரி சரி நானே சொல்லேன். அம்மா எந்த விஷயம் ஆரம்பித்தாலும் இனிப்போட சொல்ல சொன்னாங்க அதனாலே என் பிறந்த நாளுக்காக நான் செஞ்ச ஸ்வீட்டை நீ சாப்பிட்டா தான் சொல்வேன் என்று சொல்லி அவளே அடுப்பங்கரைக்கு போய் ஸ்வீட் எடுத்து வந்து அவள் கையாலேயே ஊட்டி விட்டாள். தமிழ் செல்வா நான் உன் அண்ணன் கலைச்செல்வனை ரெண்டு வருஷமா காதலிக்கிறேன் அவனும் என்னை காதலிக்கிறான் ஆனா எங்க ரெண்டு பேருக்குமே நம்ம வீட்டு சொல்ல பயம். நீ தான் நம்ம ரெண்டு வீட்டுலும் பேசி சம்மதம் வாங்கனும் என்றாள்.. அப்போது யாரோ சிலர் என் நெஞ்சினை கடப்பாறையால் குத்துவது போன்ற உணர்வு... அழுகையை கூட அடக்கி கொண்டு வராத சிரிப்பை கூட போலியாய் வரவழைத்து கொண்டு அவளிடம் விடைபெற்று வந்தேன்.. அவள் ஊட்டி விட்ட ஸ்வீட் இப்போது ஆலகால விஷமாக என்னுள் மாறிக் கொண்டிருந்தது .... ■

ஓ பெ றி சு சோ டி க்கி டந்த சா லையை வைத்தே இன்று ஞாயிற்று கிழமையென முடிவுசெய்தாள்..அந்த பழம் விற்கும் நாகு ஆச்சி.

“இன்னிக்கு வியாபாரம் போக்கு..அவ்ளோதான்”என தனக்குத்தானே புலம்பிக்கொண்டே இருந்தாள் நாகு ஆச்சி..

“இன்னைக்கு தானே அந்த மகாராசன் வருவான்..அவன் தான் நம்ம வியாபாரத்துக்கு கைக்கொடுக்கனும்.. வந்திரு மகாராசா” என்ற நம்பிக்கை மொழியிம் ஆச்சியின் புலம்பவின் நடுவே தென்பட்டது.

தூரத்தில் யாரோ ஒருவர் தன் தள்ளுவண்டி கடையை நோக்கி வருவதைக்கண்ட ஆச்சிக்கு மனசெல்லாம் மகிழ்ச்சி. அவர் பழவண்டி அருகே வர வர தன் புன்னகையானது பயமாய் மாற்ற தொடங்கியது.

“அய்யோ இவனா இந்தக்காக்கிச்சட்டை காரனா... என்று புலம்பலை தன் பார்வையால் உணர்த்தினாள்.. நாகாச்சி”

“ஏ.. பாட்டி.. ஒன்ன எத்தனை நாள்

நெருப்பு விழிகள்

ம.சக்திவேலாயுதம்
நெல்லை

சொல்லிருக்கேன்.. இங்க வண்டிய போடாதன்னு... நான் சொல்லுறத கேட்க மாட்டியா” என்ற அதட்டல் குரலுடன் வண்டி முன்னால் ஒரு காக்கிச்சட்டைக்காரர் வத்தியோடு நிற்பதாகவும்..

“இதுவரைக்கும் பழம் விற்கலையே என கவலை கொண்ட ஆச்சி.. முதலுக்கே மோசமாயிடும்மோ” என பயந்து நடுங்கியதாய் தன் மனவோட்டம் ஓட்டம் பிடித்ததால் திகைத்து ஸ்தம்பித்து நின்றாள்..

மன ஓட்டத்திற்கு ஏற்ப காக்கிச்சட்டை நபரும் பழவண்டி முன்னால் வந்து நின்றார். “பாட்டிம்மா..பாட்டிம்மா”..என்றது கூட நாகாச்சி காதில் விழவில்லை...

இன்னும் அந்த பயந்த மன ஓட்டத்தில் இருந்து மீளாத நாகு ஆச்சிக்கு முன்.. தன் குரலை உயர்த்தி “பாட்டிம்மா”என்றதும் தன் கற்பனை மன ஓட்டத்திலிருந்து வெளிவந்த நாகு ஆச்சி..

“ஐயோ சார்.. சொல்லுங்க என்றாள்.

“பாட்டிம்மா என்னத்தெரியலயா” நான் ஞாயிற்தோறும் உங்ககிட்ட பழம் வாங்குற பாலு... பாட்டிம்மா” என்றதும்

“அப்பாடின்னு பெருமுச்சவிட்டபடி.. நீ தானா மகாராசா.. நீ வருவன்னு உன்னை எதிர்பார்த்து தான் காத்திருந்தேன்” என்றாள். மேலும்“ இந்த ஆச்சிய இந்த இடத்தில

விற்கக்கூடாதுன்னு கிளப்ப எப்பவும் ஒருத்தரு வருவார்.அவரும் இதே கலர் துணி தான் உடுத்திருப்பாரு...அவருன்னு நினைச்சேன்” என்றாள் நாகு ஆச்சி.

“ஓ அப்படியா இன்னிக்கு யுனிபார்மல நான் வந்ததாலே பயந்துங்களா பாட்டிம்மா” என்று சிரித்தார் பாலு.

சரி..பாட்டி அந்த ஆரஞ்சு ஒரு கிலோவும், அந்த ஆப்பிள் ஒரு கிலோவும் கொடுங்க என்றார் பாலு.

ஆச்சி “சரியான அளவில் பழங்களை எடை மிசினில் போட்டுக்கொண்டே ...சார் பை வைச்சிருக்கீங்களா என்று கேட்டார்.

“பை ஏதுமில்ல பாட்டி”.. என்றதும் தான் வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த மஞ்சப்பையில் போட்டு பழத்தை கொடுத்தாள் ஆச்சி..

பழத்தை வாங்கிக்கொண்ட பாலுவிடம்..

“ராசா.. வாரந்தோறும் ஞாயிறுக்கிழமை அன்னிக்கு நீங்க தவறாம பழம் வாங்க வாரீங்க.. போரீங்க.. உங்களப்போல ஆட்களெல்லாம் தினமும் இந்த ஆச்சிக்கிட்ட பழம் வாங்குனா சந்தோசமா இருக்கும்”என்றாள் நாகாச்சி

“பாட்டிம்மா வியாபாரத்தை பெக்னிக்கா கூட்டுற மாதிரி யெல்லாம் தெரி யுதுன் னு ந கைத் துக் கொண்டே, அடுத்த வாரம் பார்ப்போம் என்று தன் பைக்கை எடுத்தார் பாலு.

“பைக்கோட சைடு ஸ்டேண்டை எடுக்காம, தன் பைக்கை செலுத்திய சில விநாடிகளில் அருகிலுள்ள வேகத்தடையை தாண்டும் போது, கீழே விழுந்த பாலு அம்மாவென” கத்தினார். தான் வாங்கிய ஆராஞ்சும், ஆப்பிளும் நாலாப்பக்கமும் சிதறின..

கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவில் யாரோ விழுந்து விட்டார்களே.. என இங்கிருந்து அனுதாப குரலை வெளிக்காட்டும் விதமாக “உச்..உச்..உச்” என்றபடி தன் வண்டிய

விட்டு ஓட்டம் பிடித்த நாகாச்சி.. விழுந்து கிடந்த நபரை பார்க்கப்போகையில் கிழிந்து கிடந்த தன் மஞ்சள் பையும் நசங்கிய ஆரஞ்ச சையும் கண்டு திடுக்கிட்டபடி “மகாராசா,நீயா இருக்கக்கூடாது என பாலுவை சூழ்ந்திருந்த கூட்டத்துக்குள் நுழைந்தார்.

பேச்சு முச்சில்லாமல் கிடந்த பாலுவின் தலையில் இருந்து இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த வேளையிலும் கூட அந்த அன்பு இல்லத்தில் என்னை தேடிக்கொண்டிருப்பார்களே என்ற பாலுவின் தவிப்புக்குரல்..

“பாட்டி இவர் யாருன்னு தெரியுமான்னு கேட்டுக்கேட்டே, கூட்டத்தில் ஒருத்தர் 108 ஆம்புலன்சை அழைத்தார்.

“பாட்டி தெரியுமா இவர்”.. என்று இன்னொருவர் கேட்க..

தம்பி, இவர் “ஞாயிற்றுகிழமைத்தோறும் எம்வண்டில பழம் வாங்கிட்டுப்போவாரு.. அது மாதிரியே தான் இன்னைக்கும் போனாரு.. அப்படி போகும் போது இந்த விபத்து என்றார் நாகாச்சி..

சற்று நேரத்தில் அந்த இடத்திற்கு ஆம்புலன்ஸ் வந்தது. பாலுவை தூக்கிக்கொண்டு மருத்துவமனைக்கு விரைந்தது.

படபடப்புடன் அந்த இடத்திலேயே நின்றார் நாகாச்சி. அங்கே கிடந்த ஒரு ஆரஞ்ச பழத்தின் தோல் மீது இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்தது. மேலும் பாலு ஓட்டிவந்த பைக்கும் ஓரங்கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது

பாலு வின் அன்பு இல்லம் பற்றிய பரிதவிப்புக்குரல் நாகாச்சியின் காதுகளுக்குள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்த சூழலில் மெதுவாக தன் பழவண்டி நோக்கி நடந்தாள்

அதற்குள் அந்த ஏரியா போலீஸ்காரர் வந்து விசாரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

அக்கம்பக்கத்தில் விசாரிக்க,அங்கே பூ விற்கும் பெரியவர் தொடங்கி அந்த திருப்பத்திலிருக்கும் பெட்டிக்கடை வரைக்கும் சைடு ஸ்டாண்ட எடுக்காம வண்டி ஓட்டியதால் தான் கீழே விழுந்து விபத்துக்குள்ளானார் என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டுக்கொண்ட அந்த போலீஸ்காரர் நாகாச்சியிடம் தன் விசாரணையைத்தொடர்ந்தார்.

“பாட்டி... உங்கிட்ட பழம் வாங்கிட்டு போகும் போது தான் விபத்து நடந்திருக்கு.. எத்தன நாள் சொல்லிருக்கேன்.. இங்கு கடைய போடாதன்னு.. நீ கேட்டா தானே, இப்ப பாரு பாலு சார் நிலைமையை”..என்றதும்..

உடனே.. கண்ணீர் சிந்தத்தொடங்கினாள் நாகாச்சி.

“இப்ப சார் எப்படி இருக்காரு”என்று பயத்தோடு மெதுவாக நாகாச்சி கேட்க.,.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும்.. கொஞ்சம் ஸ்டேசனுக்கு வந்துட்டு போ” என்று விசாரிக்க வந்த போலீஸ்காரர் சொல்லிச்சென்றதிலிருந்து நாகாச்சியின் கை கால்கள் பயத்தால் உதறின.

இந்த நேரத்தில் ஒரு வயசான பெரியவர், ஒரு அம்மா... பாட்டியின் பழவண்டிக்கு முன் வந்து.. பாட்டியை நோக்கி..அம்மா “இங்க தான் ஞாயிற்று கிழமைகளில் எம்மகன் பழம் வாங்கிட்டு எங்கள் பார்க்க வருவான்.. அவன் வந்தானா? என்றதும்..

ஆச்சிக்கு உடனே பாலுவின் முகம் சட்டென்று வந்து சென்றது. இவர்கள் தேடி வந்தவர் பாலுவாய் இருக்கக்கூடாது என்ற மனதிற்குள் புலம்பினாள்.

உங்க மகன் எப்படி இருப்பான் என்று ஆச்சி அந்தப்பெரியவரிடம் கேட்க.. பாலுவின் போட்டாலை நீட்ட.. மீண்டும் ஆச்சி ஸ்தம்பித்தாள்.

பாட்டி.. பாட்டி என்றதும் சுயநினைவுக்கு வந்த நாகாச்சி, நடந்தது எல்லாவற்றையும் அந்த பெரியவரிடமும், அம்மாவிடமும் சொல்ல கண்ணீர்துளிகளோடு மருத்துவமனைகு அவர்கள் விரைந்தனர்.

“ஏ தோடயர் வெடிக்கி ன் ற சப்தம் பழவண்டியின் டயர் வெடித்ததை” பதற்றத்தோடு கண்விழித்த போதே தான் கண்டவை அனைத்தும் கனவென உணர்ந்தாள் நாகாச்சி.

சட்டென்று தன் ஒரு தட்டு வீட்டுக்குள் படபடவென நடந்து சென்று கிழமையை நாள்காட்டியில் பார்த்தால் ஞாயிற்றுகிழமை.

காலைக்கனவு பழித்திடுமோ என்ற பயம் வேறு ஆச்சியை தொற்றி இருந்தது.டயர் வெடிச்சதால் “இன்னைக்கு வியாபாரம் போச்சு” என்று கனவைப்போலவே மனதின் புலம்பல் வேறு.

வெடித்த டயரை தன் முயற்சியால் கழட்டி எடுத்த ஆச்சி, தன் வீட்டில் இருந்த மாற்ற டயரை பொருத்தி,கனவில் நடந்தது ஏதும் நிஜத்தில் நடந்திடக்கூடாதென்பதை வலியுறுத்தும் விதமாக பழம் விலை முதும் இன்னொரு சிலேட்டை எடுத்து ஒருபக்கம் “தலைக்கவசம் அனிவீர்” என்றும் மற்றோரு பக்கம் “சைடு ஸ்டெண்ட கவனம்” என்றும் எழுதி தன் வண்டிக்கு முன்னாள் கொச்சைக்கயிற்றால் கட்டி தொங்கவிட்டாள்.மேலும் ஞாயிறு அன்று மட்டுமின்றி எல்லா நாட்களிலும் தன் பழ வியாபாரம் பெருக வண்டியோடு பல தெருக்களில் சுற்றிசுற்றி பழம் விற்பேனன்றும் மனதிற்குள் உறுதி செய்துகொண்டு தன் அதிகாலைக்கனவின் முரண்களை களைந்து முன்னோக்கி செல்ல ஆரம்பித்தாள் நாகாச்சி. ■

காதலன் காதவியின்

செல்ல அலை பேசி உரையாடவில்
இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி
செருப்பு பியர்து போகிறது...

●
குழந்தைக் கொஞ்சலையும் மிஞ்சம்
இந்த
காதலன் காதவி கொஞ்சல்..

●
”டா”வும் ”டி”யும் இன்றி
காதல் பாலை
இல்லை..

அ.வேளாங்கண்ணி,
சோளிங்கர், வேலூர்

உலக மொழிகளிலே ‘உயர்தினை’ போல் சொல்லுமுன்டோ?!

முனைவர் சு.மாதவன்

உதவிப்பேராசிரியர் ITC ஆர்.ஏ, தமிழாய்வுத்துறை,
மாட்சிமை தங்கிய மன்னர் கல்லூரி (த), புதுக்கோட்டை

தமிழர் வாழ்வியல் தினை வாழ்வியல்; தினை என்பது நிலம் மனிதர், ஒழுக்கம் ஆகிய முப்பட்டகச் சொற்பொருள் விரிவு கொண்டது.

நிலம்	ஜந்தினை
மனிதர்	உயர்தினை
ஒழுக்கம்	அகத்தினை, புறத்தினை

எனவே, நிலம் சார்ந்த மனிதரது ஒழுக்கத்தைத் தினை என்றனர் தமிழர். தினை என்ற ஒற்றைச்சொல் முப்பட்டகச் சொற்பொருள் விரிவு கொண்டதாக விளங்குகிறது. இந்த அடிப்படையில்தான் முதற் பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற வாழ்வியல் இயங்குதளங்களும் மூன்று பரிமாணங்களைக் கொண்டதாக இயங்குகின்றன.

தமிழர் வாழ்வியலை அகம், புறம் என இருவகையாகப் பகுத்து அவ்வாவற்றுக்குரிய வரையறைகளை வகுத்து ஒருசீராய்த் தொகுத்து அகவாழ்வியல், புற வாழ்வியல் எனக் கட்டமைத்துள்ளனர். அவ்வாவற்றுக்குரிய வரையறைகளின்படி ஒழுகுதலை ‘ஒழுக்க நெறி’ என்றனர். இதனடிப்படையில், அகவாழ்வியல் ஒழுக்க நெறி, புறவாழ்க்கை ஒழுக்க நெறி எனப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். இத்தகைய வாழ்வியல் கோட்பாட்டு வரையறைகள் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தும் தொல்காப்பியத்திலிருந்தும் தமிழறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டன. எனவே, வாழ்வியலிலிருந்து இலக்கியமும் இலக்கியத்திலிருந்து வாழ்வியல் ஒழுக்க நெறியும் (அறநெறி) உருப்பெற்றுள்ளன எனலாம். இந்த நோக்குநிலையிலிருந்து, தமிழர் வாழ்வியலின் செம்மாந்த ஒழுக்க நெறி ப் பின்னணியை ஒட்டு மொத்தமாக வெளிப்படுத்தும் ஒளிர்மிகு உயர்கலைச் சொல்தான் “தினை”.

தமிழர் வாழ்வியல் அகமும் புறமும்

உலகத்தின் பிற உயிர்களிலிருந்தும் மனிதனைத் தனித்துவப்படுத்துவது

ஏப்ரல் 2018 ♡ தமிழ்நெஞ்சம் ♡ 33

அவனது படைப்பாற்றலேயாகும். பிற உயிர்கள் எல்லாம் இருக்கிற உலகில் கிடைக்கிற உணவில் உயிர்வாழ்ந்துவிட்டுப் போகின்றன. சில தகவமைப்புகளை மட்டுமே உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. ஆனால், மனிதனோ, உணவு, உடை, உறையுள் என்ற அடிப்படைத் தேவைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு இந்த உலகை இயற்கைநிலையிலிருந்து தன் படைப்பாற்றலால் அன்றாடம் புதுப்பித்துக் கொண்டே இருக்கிறான். இதைவிடவெல்லாம் ஒரே ஒரு செம்மாந்த பண்பை மனிதன் மட்டுமே உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளான். அந்தப் பண்புதான் அகம் என்ற அறநெறி. இரு அகங்களின் ஈர்ப்புக் கலப்பால் ஓர் அகத்திற்குள் இரு அகங்கள் மட்டுமே உணர்ந்து பகிரும் பண்பை மனிதன் மட்டுமே உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளான். இரு உள்ளங்களால் மட்டுமே உணரும் தன்மையது ‘அகம்’. மனிதகுலம் எல்லோரும் அறியும் தன்மையது ‘புறம்’. இத்தகைய வாழ்வியல் நெறியை உலகில் உள்ள எல்லாநாட்டு மானிடரும் வரையறுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால், இந்த வரையறையை முதன்முதலில், பதிவு ஆவணமாகக் கொண்டுள்ள ஒரே இனம் தமிழினம் என்பதை அறிஞர்கள் பல்லாற்றானும் நிறுவியுள்ளனர். தமிழர் வாழ்வியல் அடிப்படைகள் அகம், புறம்

அநேகமாக, ஒற்றைச் சொல்லால் நிலம், மக்கள், வாழ்வியல் என்ற மூன்றையும் குறிக்கும். ஒரே மொழி தமிழ்மொழியே ஆதல் கூடும். ‘திணை’ என அழைக்கப்படும் அச் சொல்லுக்குள்தான் எத்துணை நுட்பம் செறிந்து ஒளிர்கிறது பாருங்கள்!

திணை		
நிலம்	மனிதர்	ஒழுக்கம்
ஐந்திணை	உயர்திணை	அகத்திணை
குறிஞ்சி	பொருள்கள்	புறத்திணை
மருதம்		வாழ்வியல்
நெய்தல்		
பாலை		
முதற்பொருள்	கருப்பொருள்கள்	உரிப்பொருள்கள்

‘திணை’ என்ற சொல்லுக்கு ‘ஒழுக்கம்’ என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. ‘பொருள்’ சொல்லுக்கு ‘வாழ்க்கை’ என்றும் பொருள் உண்டு. பொருள்களில் ஆனது வாழ்க்கை; ஒழுக்கத்தால் ஆனது வாழ்க்கை என்னும் பொருளியைபு தருக்க இயைபு கொண்ட சொல் ‘திணை’

நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருள். ‘நிலம்’ என்பது உற்பத்திக் களம்; ‘பொழுது’ என்பது உற்பத்திக் காலம். அதாவது உற்பத்திக்கான பணியைத் தொடங்கும் காலம்

‘சிறுபொழுது’; உற்பத்தியை வளர்த்து அறுவடை செய்யும் காலம் ‘பெரும்பொழுது’ என்ற வகையில் தமிழர்களால் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சித்தினைக்குரிய சிறுபொழுதான் ‘யாமம்’ அந்நிலத்தில் வேட்டைப்பணியைத் தொடங்கும் காலமாகும். பெரும்பொழுதுகளான ‘கூதிர், முன்பணிக்காலங்கள்’, வேட்டையாடுதல், தினை விதைத்தல், தேனடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் போன்ற தொழில்களுக்குரிய காலங்களாகும்.

மூல்லைத் தினைக்குரிய சிறுபொழுதான மாலை, அந்நிலத்துத் தொழிலான ஆநிரை மேய்த்துத் திரும்பும் காலமாகும். பெரும்பொழுதான ‘கார்காலம்’ ஆநிரை மேய்க்கச் செல்ல இயலாத சூழலால் வீட்டிலிருக்கும் காலமாகும். சாமை, வரகு விதைத்தல் உள்ளிட்ட பயிர்செய்தலுக்கு உகந்த காலமாகவும் கார்காலம் விளங்குகிறது.

மருதத்தினைக்குரிய சிறுபொழுதான ‘வைகறை’, அந்நிலத்துத் தொழிலான வேளாண்மைப் பணியைத் தொடங்கும் காலமாகும். பெரும்பொழுதுகளான ‘கார், கூதிர், முன்பணி, பின்பணி, இளவேனில், முதுவேனில்’ ஆகிய ஆறு காலங்களும் வேளாண்மையை வளர்ப்பதிலிருந்து அறுவடை செய்யும் காலம் வரையிலான பரந்த காலப்பகுதியாகும். அந்தக் காலத்தில் முப்போகம், நாற்போகம் என விளைந்ததால் மருதத்தினைக்குரிய பெரும்பொழுதுக்காலம் என்பது ஆண்டின் முழுமையும் நிறைந்திருந்திக்கிறது எனலாம்.

நெய்தல் தினைக்குரிய சிறுபொழுதான ‘எற்பாடு’, அந்நிலத்துத் தொழிலான மீன்பிடிப் பணியைத் தொடங்கும் காலமாகும். பெரும்பொழுதுகளான ‘கார், கூதிர், முன்பணி, பின்பணி, இளவேனில், முதுவேனில்’ ஆகிய ஆறு காலங்களும் மீன்பிடித் தொழிலைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும் காலங்களாகும். உப்பெடுத்தல், மீனுணக்கல் போன்ற தொழில்களையும் இப் பெரும்பொழுதுக்காலங்களுக்குள்ளேயே செய்தாக வேண்டிய சூழல் நெய்தல் தினையில் உள்ளது.

பாலைத்தினைக்குரிய சிறுபொழுதான ‘நண்பகல்’, அந்நிலத்துத் தொழிலான ஆறுலைத்தலுக்குரிய காலமாகும். பெரும்பொழுதுகளான பின்பணி, இளவேனில், முதுவேனில் ஆகியனவும் ஆறுலைத்தலுக்குரிய காலங்களேயாகும் (தொல். பொருள். அகத். 949 958).

நிலம் உற்பவிக்கும் அகழும் புறமும் – தினைவாழ்வியல்

தமிழரின் தினைவாழ்வியலானது முதற் பொருள்கள் வினைவிக்கும் கருப்பொருள்கள்; கருப்பொருள்களால் வினைவிக்கப்பட்டும் உரிப்பொருள்கள் என மூன்றாலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

வேட்டையாடும் ஆடவரும் தினைப்புனம் காக்கும் மகளிரும் இயற்கையால் ‘புணர்தல்’ குறிஞ்சித் தினை வாழ்வியல். இங்கு முதற் பொருளான மலைச் சூழலும் (நிலம்) வேட்டையாடும் தினைப்புனம் காக்கவும் வரும் காலச் சூழலும் இனைந்து கருப்பொருளால் ‘புணர்தலை’ உரித்தாக்கும்.

ஆநிரை மேய்க்கும் ஆடவர் வருகைக்காக இல்லிலிருந்து ஆப்பொருள்கள் விற்கும் ஆய்ச்சியர் காத்து ‘இருத்தல்’ மூல்வைத்தினை வாழ்வியல். இங்கு முதற்பொருளான காட்டுச்சுழலும் ஆடவர் ஆநிரை மேய்க்கச் செல்வதால் அவரவர் வரும்வரை ஆய்ச்சியர் காத்திருக்கும் நீண்ட காலஅளவும் இணைந்து கருப்பொருள்களால் ‘இருத்தலை’ உரித்தாக்கும்.

உழவுத் தொழில் செய்யும் ஆடவரும் மகளிரும் ஒருசேர இல்லத்திலும் வயலிலும் எல்லா நேரமும் இணைந்தே இருப்பதால் வரும் இயற்கையால் எழும் சலிப்புணர்வும் உற்பத்தி மிகுதியால் வரும் பரத்தமைத் தொடர்பும் விளைவிக்கும் உளவியல் உணர்வான ‘ஊடல்’ மருத்துதினை வாழ்வியல். இங்கு முதற்பொருளான விளைநிலச்சுழலும் விளைபொருள் உற்பத்திக்கான வேளாண்தொழில் காலமும் இணைந்து கருப்பொருள்களால் ‘ஊடலை’ உரித்தாக்கும்.

கடலுக்குள் மீன்பிடிக்கவும் முத்தெடுக்கவும் செல்லும் ஆடவரை மீன் உணக்கவும் முத்துக்கோர்க்கவும் கடற்கரைக் குடியிருப்பிலிருக்கும் பரத்தியர் மீண்டும் உயிரோடு சந்திக்க இயலுமோ என வேதனையுடன் காத்திருக்கும் உளவியல் உணர்வான ‘இரங்கல்’ நெய்தல் தினை வாழ்வியல். இங்கு முதற்பொருளான கடற்சூழலும் மீன்பிடிக்கச் சென்றுதிரும்பும் காலச்சூழலும் இணைந்து கருப்பொருள்களால் ‘இரங்கலை’ உரித்தாக்கும்.

‘அகனைந்தினை’ என அழைக்கப்பெறும் இவை மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான தொழிலுறவை அடிப்படையாகக் கொண்டவை; மனித வாழ்வியல் தேவைகளை நிறைவுசெய்யும் உற்பத்தியோடு தொடர்புடையவை. ஆனால், புறத்தினையோ பெரும்பாலும் உற்பத்தியையும் உற்பத்திக்கான ஐந்தினை நிலங்களையும் ஆருகை செய்வதோடு தொடர்புடையவை. அதாவது, உற்பத்திப்பொருள் நுகர்வில் இசைவும் முரணும் தோன்றும் களங்களாக அல்லது இசைவாலும் முரணாலும் தோன்றும் களங்களாகப் புறத்தினைகள் இயல்கின்றன. புறத்தினைகளின் துறைசார் தொன்மைப் போக்குகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் அவற்றுக்குள் போரின் பரிணாம வளர்ச்சிக் கூறுகளைக் கண்டறியலாம். ஆநிரை கவர்தலும் மீட்டலும் ‘வெட்சி’ இது போருக்குச் சீன்டுதலாகும். ஒரு நாட்டின் செல்வமான மாடுகளைக் கவர்தல் என்பது ஒருவிதமான பொருளாதார இடைஞ் சலாகும். இடைஞ்சல் செய்யவும் இடைஞ்சலைத் தடுக்கவும் போரிடுதல் ‘வஞ்சி’. ஊருக்குள் தெருவுக்குள் எனப் போரிட்டு முன்னேறி அரண்மனைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றவும் காப்பாற்றவும் போரிடுதல் ‘உழினை’. அரண்மனை புகுந்த எதிர்நாட்டரசனோடு அந்நாட்டரசன் போரிடுதல் ‘தும்பை’. அரசரும் படையும் வென்றால் அது ‘வாகை’ இத்தகைய நான்குகட்டப் போரில் உயிர்நீத்தால் ‘காஞ்சி’ (நிலையாமை). வென்ற ஆண்மகனின் வீரப்போர்ப் புகழ் பாடினால் ‘பாடாண்’ (தொல். பொருள். புறத். 1002 1028).

அகத்தினை + புறத்தினை = உயர்த்தினை

தினைகளின் முதற்பொருள்களான நிலம், பொழுது ஆகியவற்றால் விளையும் கருப்பொருள்களை நுகர்வதன் அடிப்படையில் உரிப்பொருள்கள் அமைகின்றன. நுகர்வில் இசைவு ஏற்பட்டால் அது அகத்தினை வாழ்வியலைக் கட்டமைக்கிறது. நுகர்வில் முரண் ஏற்பட்டால் அது புறத்தினை வாழ்வியலை விளைவிக்கிறது.

திணைமக்களின் தொழில்கள் கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. கருப்பொருள்களில் ஒன்றுதான் தொழில் எனக் குறிப்பிடப் பெற்றிருந்தாலும்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

(தொல்.பொருள்.964)

என்பதில், எல்லாக் கருப்பொருள்களையும் தொடர்ச்சியாக வரிசைப்படுத்தி தெய்வம், உணவு, மா (விலங்கு), மரம், புள் (பறவை), பறை என வரிசைப்படுத்தி இவற்றிற்கு இயைபுடைய தொழில் என்பதால் தொழிலை (செய்தி) இறுதியாய் வைத்தார் எனப் பொருள்கொள்ள இடமிருக்கிறது. எனவே, வாழ்வியலைத் தகவமைக்கும் தொழில் தொழிற்படும் பொருள்களே கருப்பொருள்களாகும் என்பது தெளிவாகும்.

இத்தகைய, கருப்பொருள்கள்

உயிருள்ளன	:	மா, மரம், புள்
உயிரல்லன	:	தெய்வம், உணவு
உருவாக்கப்படுவன	:	உணவு, பறை, யாழ்

கருப்பொருள்கள் —	உயிருள்ளன	- மா, மரம், புள்
	உயிரல்லன	- தெய்வம், உணவு
	உருவாக்கப்படுவன	- உணவு, பறை, யாழ்

என்ற வகைப்படும் பகுப்பின்படி, எல்லாக் கருப்பொருள்களோடும் தொழில் இயைபுப்படுகிறது. மானுட வாழ்க்கையை வடிவமைக்கும் கடமை தொழிலுக்குரியது. இந்த அடிப்படையில்தான், கருப்பொருள்களுக்குள் தொழிற்படும் தொழிலின் அடிப்படையில் உரிப்பொருள் விளைகிறது.

குறிஞ்சியில் வேட்டையாடுதல், தேனெடுத்தல், திணை விதைத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் ஆகியன தொழில்கள். இவற்றிலிருந்து நுகர்வுக்கு மேலான பொருள்சேர்க்கை மிகுபொருள் சேர்க்கை இல்லை. இத்தொழில்கள் யாவும் ஆனும் பெண்ணும் இணைந்தும் வேலைப்பிரிவினை செய்தும் மேற்கொள்வன. எனவே, குறிஞ்சியின் திணைப் பின்னணி ‘புணர்தல்’ உரிப்பொருளுக்கு உரியதாகிறது.

முல்லையில் ஆநிரை மேய்த்தல், சாமை வரகு விதைத்தல் ஆகியன தொழில்கள். இத்தொழில்களிலிருந்தும் மிகுபொருள் சேர்க்கை இல்லை. எனவே, முல்லைத் திணைப்பின்னணி ‘இருத்தல்’ எனும் உருப்பொருளுக்கு உரியதாகிறது.

நெய்தலின் மீன்பிடித்தல், உப்பு எடுத்தல், மீன் உணக்கல் ஆகியன தொழில்கள். இத்தொழில்களிலிருந்தும் மிகுபொருள் சேர்க்கை இல்லை. எனவே, நெய்தல் திணைப்பின்னணி ‘இரங்கல்’ எனும் உரிப்பொருளுக்கு உரியதாகிறது.

மருத்துதின் நெல்விளைத்தல், இதர தானியங்கள் விளைத்தல் ஆகியன

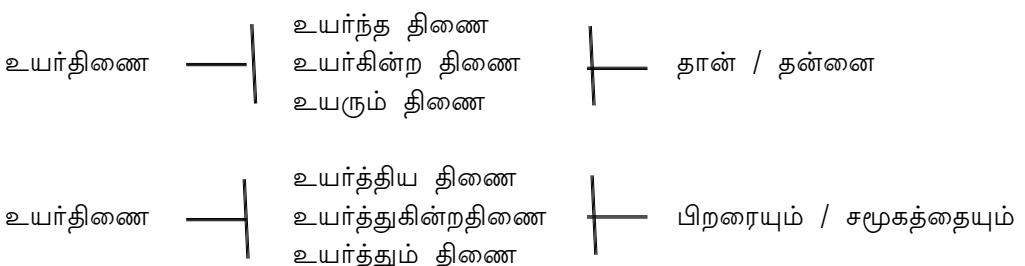
தொழில்கள். இத்தொழில்களிலிருந்து நுகர்வுக்கு மேலான பொருள்சேர்க்கை மிகுகிறது. மிகுபொருள் சேர்க்கை எனும் உபரி உற்பத்தி, பரத்தமை ஒழுக்கத்தை விளைவிக்கிறது. எனவே, மருத்துவணியின் பின்னணி ‘ஊடல்’ எனும் உரிப்பொருளுக்கு உரியதாகிறது.

பிற தினைகளில் தொழிலடிப்படையில் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்ட வாழ்வியல் தேவைகளை இவற்றுக்குட்பட்டுத் தலைவனும் தலைவியும் ஈடுசெய்து கொண்டு வாழ்ந்துவருகின்றனர். எனவே, பிற தினைகளில் ஓரிடத்திலேனும் பரத்தையர் ஒழுக்கம் எனும் பதிவுச் சுவடே இல்லை.

பிற தினைகளில் துளியும் இல்லாத பரத்தையர் மருத்துவணியில் மட்டும் நிறைந்திருப்பதன் பொருளாயதப் பின்னணியை அறிஞர் பலர் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர். இவ்வாறிருக்க, மருத்துவணிக்குரிய உரிப்பொருளாக ஊடலை முன்வைத்தது ஏன்? ஊடலைப் பின்பற்றுமாறு மருதநிலப் பெண்ணுக்கு அறிவுறுத்தியது ஏன்?... பரத்தையர் ஒழுக்கத்துக்குச் சமூக ஏற்புநிலை கொடுத்தது ஏன்? என்றவாறு வினாக்கள் பல முளைக்கின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் ஒரே பதில்தான். பிற தினைகளில் உடைமையும் ஆணாதிக்கமும் இல்லை. மருத்துவணியில் நிலவுடைமையும் ஆணாதிக்கமும் தந்தைவழிச் சமூகக் கட்டமைப்பும் கெட்டிப்பட்டுப் போயிருக்கிறது என்பதுதான் பதில்.

இவ்வாறெல்லாம் இருந்தபோதிலும், அக்காலப் புலவர் சான்றோர் வரையறுத்த அகத்தனை ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையிலும் புறத்தினை ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையிலும் வாழ்வெனே ‘உயர்தினை’ என்பதே தமிழர் வாழ்வியல்.

உயர்தினை என்னும் வினைச்சொல்,

எனப் பிரிந்து பொருள்தரும். எனவே, தானும் உயர்ந்து தன் சமூகத்தையும் உயர்த்தும் பண்பு கொண்டவன் எவனோ அவ்னெல்லாம் ‘உயர்தினை’. இத்தகைய பண்பு, இல்லாததெல்லாம் அஃறினை (அல்தினை). ஆக, ‘உயர் ஒழுக்கம்’ நிரம்பியவெனே ‘உயர்தினை’. இங்கு ‘உயர் ஒழுக்கம்’ என்பதும் வினைத்தொகைச் சொல் என்பது கூர்ந்து அறியத்தக்கது. அநேகமாக, உலகின் வேறெந்த மொழியிலும் இத்தகைய ‘பண்பாட்டுச் செம்மைநிறை கலைச்சொல்’ மூலம் மனிதனை கூட்டும் பாங்கு இருத்தல் ஜயமே. இந்த வகையில், உயர்தினை எனும் கலைச்சொல்லைப் பெற்ற உயர்பண்பாட்டு மரபு தமிழர் வாழ்வியலுக்குரியது எனில் அது மிகையில்லை.

இந்தக் கட்டுரையின் கருத்தை நிறுவ உலகச் செம்மொழிகள் சிலவற்றில்

மனிதனைக் குறிப்பிடும் சொற்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கலாம்....

1. கிரேக்க மொழியில் **Andhras** என்ற சொல் **Man** என்ற பொருளுடையதாக உள்ளது.
2. இலத்தீன் மொழியில் **Homine** என்ற சொல் **Human** என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் மூலச் சொல்லாக விளங்குகிறது.
3. ஹீப்ரு மொழியில் உள்ள சொல் ஆங்கிலத்தில் **Humanity** என்ற பொருளுடைய சொல்லாக இருந்துள்ளது.
4. அரபி மொழியில் **Rajul - Man** என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் **Creature** என்ற பொருளுடைய சொல்லாக விளங்குகிறது.
5. சீன மொழியில் **Ren - Personality** என்ற பொருளுடைய சொல் வழக்கில் உள்ளது.
6. சம்லக்ருத மொழியில் **Manyate -To think** என்ற பொருளுடைய சொல்லாக உள்ளது.

மேலே சொற்பொருள் காணப்பட்டுள்ள ஆறு செம்மொழிகளிலும் பழந்தமிழில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள “உயர்திணை” என்ற சொல்லுக்கு நிகரான சொல்லாக ஒன்றுகூட இல்லை. அரபி, சீனம், சம்லக்ருதம் ஆகிய மூன்று மொழிகளில் மட்டும் ‘படைப்பானுமை உடையவன்’ என்ற பொருள் உள்ளது. பிற மூன்று மொழிகளில் ‘மனிதன்’ என்ற சொல்லுக்கு இணையான பொருள் உள்ளது. பொதுப் பொருளில் ‘மனிதன்’ என்ற சொல்லுக்கு இணையான சொற்களாகவே உள்ளன. எனினும், பழந் தமிழ்ச் சொல்லான “உயர்திணை” என்ற சொல்லின் உறைபொருளான மானுட வாழ்வியலை மலர்த்தும் இருநிலைப் பட்டகப் பொருள் தருவதாக எந்த மொழியிலும் சொல் இல்லை என்பது உறுதியாகிறது. அதாவது, அக(த்திணை) வாழ்விலும் புற(த்திணை) வாழ்விலும் தானும் உயர்ந்து பிறரையும்/சமூகத்தையும் உயர்த்துபவன் எவனோ அவனெல்லாம் ஒயர்திணையு என்ற சிறப்புப் பொருள் கொண்ட ஒரே மொழி தமிழ்மொழி என்னும் இந்தக் கட்டுரையின் கருத்து உறுதியாகிறது.

இப்பொழுது உரக்கச் சொல்லாம் / கேட்கலாம் :
‘உலக மொழிகளிலே ‘உயர்திணை’போல் சொல்லுமுண்டோ ...?!”

முத்தொளி

வண்ணபாலனின்

துளிப்பாக்கள்

கவிதைத் தொகுப்பு நூல்கள் வெளியீடும்

கௌரவிப்பும்

25.02.2018 ஞாயிறன்று ஒட்டமாவடியில் நடை பெற்ற நுட்பம் முதலாண்டு விருது வழங்கும் விழாவில் காத்தலூர்க்கவி பஹ்ஜானெட் எழுதிய “முத்தொளி”, கவிஞர் பாலகிருட்டினன் எழுதிய “வண்ணபாலனின் துளிப்பாக்கள்” வெளியீடும், “தமிழ்நெஞ்சுசம்” சஞ்சிகை அறிமுகம் வெகு சிறப்பாக நடந்தது.

அவ்வமயம் பிரான்ஸ் தமிழ்நெஞ்சுசம் சன்சிகை ஆசிரியர் கவிஞர் அமின் அவர்களும், இந்திய தமிழ் நாட்டு கவிஞர்கள், மற்றும் இலங்கையைச் சேர்ந்த நுட்பம் குழும கவிஞர்களின் முன்னிலையில் அனைவராலும் கௌரவிக்கப்பட்டு

நூல்கள் வெளியிடப் பட்டது..!!

தமிழ் அறிஞர்கள், கவிஞர்கள் அனைவராலும் ஏகோபித்து பாராட்டப்பட்ட முத்தொளி கவிதை நூல் காத்தான்குடமன் கவித்துறைக்குதந்தமற்றொரு கவிஞரின் திறமைக்கு சிறந்த எடுத்துக்கொட்டாப் விளங்கும் என்பது தின்னனம்.

வங்கிக்கும் கவிதைக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா? இல்லையென்பதுதான் பதிலாக இருக்கமுடியும். ஆனால் வங்கிக்கும் கவிதையும் பினைந்த தொடர்பு இருக்கிறது. அதன் சாட்சியமாக விளங்கக்கூடியவர் அன்பர்

பாலக்கிருட்டினன் வண்ணமுத்து அவர்கள்.

கவிஞர் பாலக்கிருட்டினன் வண்ணமுத்து வங்கியில் மேலாளராக இருந்து கொண்டு வைக்க வங்கியை ஏற்படுத்தியுள்ளார். அவர்தம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தமிழ் வங்கியில் சேமிக்க வேண்டிய சொத்துக்களாக, முத்துக்களாக இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கவிதையும் ஒவ்வொரு பரிமாணம்.

கவிஞர் பாலக்கிருட்டினன் வண்ணமுத்து, முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைக்கான பாராட்டுச் சான்றிதழ்களைப் பெற்றிருக்கின்றார். (அவைகள்

“பூங்கொத்து” எனும் தலைப்பில் நூலின் இறுதிப்பகுதியில் தனியே சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.) முந்நூற்று இருபது துளிப்பாக்களால் கவிதை நூலை தூரிகை கொண்டு வரைந்துள்ளார் என்றே சொல்லவேண்டும்.

மேடையில், முனைவர் பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி, கவிஞர் ஈழபாரதி மற்றும் கவிஞர்கள், அறிஞர்களுக்கு விருது வழங்கி கொரவிக்கப்பட்டார்கள்.

காத்தவுர்க்கவி ஜூனைட் எம்.பஹுத்தின்

முத்தொளி

கவிதை நூல் - ஒரு அறிமுகம்

கலை இலக்கியச்
செழுமை மிகுந்த
கலை ஞார் களைக்
கொண்டில் வங்கும்
காத்தநகர் மண்ணில்
இருந்து இன்னுமொரு
புதிய வரவு காத்தவுர்க்கவி
ஜூனைத் எம் பஹுத்.

குறும்பட நடிகராக,
ஊடகவியலாளராக
கவிஞராக, கலை

இலக்கிய உலகில் தன்னை அடையாளப்படுத்தி
வருகின்ற பஹுத்தின் முதலாவது கவிதைத்
தொகுதி அன்மையில் இலங்கை
ஒட்டமாவடியில் இடம் பெற்ற நுட்பக்
குழும ஆண்டு விழாவில் இலங்கை இந்திய
படைப்பாளிகள் முன்னிலையில் சிறப்பாக
வெளியீடு கண்டிருக்கின்றது.

என்பது பக்கங்களில் முஹாசபா நெட்வேர்க்
வெளியீடாக, தமிழ்நெஞ்சம் அமின் அவர்களின்
முகப்பு, உள்பக்க வடிவமைப்பில் ஓளிவீசுகின்ற
முத்தொளி இலங்கை இந்திய படைப்பாளிகளின்
அணிந்துரைகள், மதிப்புரைகள், பின்
அட்டைக் குறிப்பு என்பவற்றோடு, பிரான்ஸ்
தமிழ்நெஞ்சம் அமினின் மகிழ்ந்துரையையும்
பெற்றிருக்கின்றது.

புத்தம் புதிய நடை, புதிய உத்திமறை, பேசும்
விதத்தில் புதுமை இவையே பஹுத்தின் கவிதைகள்
என்று மகிழ்ந்துரைக்கும் அமின் அவர்கள்
அரசியல், சமயம், நாட்டுநடப்பு, வறுமை காதல்
எனும் பல்வேறு கருப்பொருட்களில் முத்தொளி
பிரகாசிப்பதாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

இவ்வாறான குறிப்புகளை நுகர்ந்து
கொண்டு முத்தொளிக்குள் உள் நுழைகிற
போது பொருள் வடிவத்தால் உயர்ந்து நிற்கும்

பல கவிதைகளைத் தரிசிக்க முடிகின்றது.

சமயம் சார்ந்து, வாழ்க்கை நிலையாமையைக்
கூறுகின்ற, மனித நடத்தைகளை விமர்சிக்கின்ற
கவிதைகளும் இவற்றுள் அடங்கும்.

‘அதிகாலை கதிரவன்
நிரந்தரமாய் இருப்பதில்லை.

இராப்பொழுது நடசத்திரங்கள்
நிரந்தரமாய் மின்னுவதில்லை
பெளர்ணமி நிலவு பூரணமாய்
முழு மாதமும் இருப்பதில்லை
இளமை காதல்
முதுமையில் நிலைப்பதில்லை
நிரந்தர மில்லா வாழ்க்கையில்
பேராசையாய் அலைகிறான் மனிதன்
(நிரந்தரம் இல்லை)
கருவறையில் உதித்த பயணம்
கப்புவரை தொடர்கிறது.
இருட்டில் தொடங்கும் பயணத்தில்
இருந்தென்ன லாபம்
பொறுமை..பேராசை
(பயணம்)

மரணம் என்னை துரத்துகிறது
ஒட ஒட விரட்டுகிறது

இஷ்டம் போல வாழ்ந்தேன்
கஷ்டமறியாமல்
பெருமையாக வாழ்ந்தேன்
பேராசைக்காரன் என்ற பெயரோடு
குழோடு வாழ்ந்தேன்
பொய்க்காரனாய்
(மரணம்)’

குழுமத்தளத்தில் பஹுத் எழுதிய, போட்டிகளில்
பரிசு வென்ற, வெளிப்பாட்டு முறையில்
வெளிப்படைத் தன்மையைப் பேணுகின்ற
.இலகுவில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய கவிதைகள்
முத்தொளியில் வளம் சேர்க்கின்றன. கவித்துவ
நுட்பங்களை மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு பஹுத்
இன்னும் பல நல்ல நால்களைத்தர வாழ்த்துவோம்.

பாவேந்தல் பாலமுனை பாறாக்

புது விழுயல்

சா. கா. பாரதி ராஜா

கொட்டும் பணி!

அவளின் விழியருகே முத்தமிட, மெல்லிய சோம்பல் முறிப்போடு, படுக்கைக்கு குட்டபை சொல்லி, கடிகாரத்திற்கும் விளக்கிற்கும் குட்மார்னிங் சொல்லிவிட்டு எழுந்தாள்.

குளியலின் ஈரத்தோடு வெட்டிக்கொண்ட ஆடையில் அவளை வரவேற்றது அதிகாலையில் வாசல்.

அலமாரியில் அவளின் இதயப் பிண்ணல்களாய், அழகின் மொழியில் அவள் எழுதிய கவிதைக்கோல

நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து வாசலுக்கு வந்தாள். தான் நீராடியதுபோல் வாசலுக்கும் குளிப்பாட்டினாள்.

அவளின் கைவிரல்களுக்குள் சிறைப்பட்ட பச்சரிசி மாவு விடுதலையாக விரும்பவில்லை போலும். மன வருத்தத்துடன் சிறிது சிறிதாக விழி, சிறைப்பட்டுப் போனதாய் சிறைக்கம்பிபோல கோடிட்டுக் காட்டியது.

பச்சரிசி மாவுக்குத்தான் சிறை. அவளுக்கல்ல.

அவளின் எண்ணத்திற்கும் ஆசைக்கும் பச்சரிசி மாவைப் பற்றாடினாள். அழகிய கோலமாய் அமைந்தது.

காற்றுக்கு அன்பு முத்தமிட்டு, அவள் உள்ளே போக முனைய “வயச முப்பது ஆகிடுச்சு. இன்னும் எத்தனை வருஷம் இந்த வீட்டிலேயே கோலம் போட்டுட்டு இருப்பியோ?” என்ற எதிர்வீட்டுப் பெண்ணின் வசைக்கு, அவளின் மகிழ்ச்சி உடைந்து அலங்கோலமாகி கீழே விழுந்தது.

‘எத்தனையோ பேருபார்த்துட்டுப் போக, என்மேலே ஒருத்தனும் ஆசைப்படல. சவரானுக்கும், வண்டிக்கும், இலட்சத்திற்கும் தானே ஆசைப்படறானாங்க. எத்தனை பேர் தான், என் மனசல ஓவ்வொரு தடவையும் வச்சு வச்சுப் பார்க்குறது. இதுக்கு கல்யாணமே பன்னிக்காம வாழ்ந்திடலாம்’ அவளின் பழைய குழந்தைகள் வந்து வந்து நின்றது.

அவள் வீட்டு ஓட்டடைகள் போல, அவளது ஆசைக்குள்ளும் விழுந்தன ஆயிரம் ஓட்டடைகள்.

“ஆம்பிளை இல்லாத வீடு. பத்துப் பாத்திரம் ஏப்ரல் 2018 ♡ தமிழ்நெஞ்சம் ♡ 43

தேச்சி, ஒரு பொன்ன வச்சிக்கிட்டு, நான் படுற பாட்டிற்கு என்னிக்கு விடியலு விடியுமோ?

வேண்டாத தெயவம் இல்ல. எவ்வளவு வேண்டியும் தெயவங்கூட நம்மப் பக்கம் வர மாட்டேங்குது' என்று அவளோட அம்மா காலைல தினசரி சுப்ரபாதத்தை பாடிவிட்டுப் போனாள்.

பச்சரிசி மாவுக் கோலத்தை கொஞ்சம் அசைத்து பார்த்தது அவளது கண்ணீர்.

'இன்னிக்குப் பார்க்க வர்றவனாச்சும் உன்னைப் பிடிச்சுருக்குன்னு சொன்னா சரி. ஏதோ, கம்பெனியில வேலை செய்யறானாம். யார் கைலயாச்சும் உன்னைப் புடிச்சுக் கொடுத்துடனும்' அம்மாவோட புலம்பல் அவருக்குப் புளிச்சுப் போச்சு.

நேரம் ஆக ஆக, பெண் பார்க்க வந்தது ஒரு கூட்டம். வாசலில் இருந்த கோலத்தைவிட, குடிசையிலிருந்த ஓட்டைகளையே எண்ணிக்கிட்டு இருந்தவங்க, அவளையும் காரத்தையும் இரசிச்சிட்டுப் போயிட்டாங்க.

'இன்னிக்கு வந்தவனும் வேணாம்னு போயிட்டான்' என்று எதிர் வீட்டு காதுகளுக்கும், வாய்க்கும் அசை போட அமைந்தது இந்த செய்தி.

எப்போதும் போல, அவருக்கும் அவகட்டினப் புடவைக்கும் கிடைச்சது விடுதலை.

அடத்து ஷெத்திருந்த ஜோழியை திறந்துவிட்டாள். அது தன்னோட இரண்டே, புது ஆர்வத்தோடு கிளம்பிற்று.

இருபுறம் கல்வியறியும் நாகரீகமும் நவீனமும் முன்னேறி பெருகிக்கொண்டிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் இன்னொருபுறம் பெண்கள் சிறுமியர்கள் மீதான பலாத்காரமும் பாலியல் கேவலமும் பெருகிக்கொண்டு போவதுதான் பரிதாப நிலையாக உள்ளது. அதிலும் சில சம்பவங்கள் நாம் கேள்விப்படும் போது ஜீராணிக்கவே முடியவில்லை. மனசாட்சியே இல்லாமல் சிறுமியென்றும் பாராமல் கூட்டு பாலியல் பலாத்காரம் கொஞ்சம்கூட ஐயப்பாடு இல்லாமல் கொடுரமான முறையில் நடப்பதை நினைத்தால் இம்மனித நாகரீகம் பல வருடத்திற்கு பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அது மட்டுமல்லாது திருமணமாகி குழந்தை குடும்பமென வாழ்க்கையில் சந்தோசமாக இருக்கும் பல குடும்பங்களிலும் இந்த பாலியல் புரையோடி பல குடும்பத்தை சின்னாபின்னமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கணவன் இருக்கும்போதே அடுத்த ஆடவரின் நாட்டமும் மனைவி இருக்கும்போதே அடுத்த பெண்களுடன் தொடர்பும் வைத்துக் கொண்டு அற்ப ஆசைக்காக அவப்பெயருடன் மானம் மரியாதையை இழந்து சமூகத்தார் மத்தியில் தலைகுளிவு ஏற்படும் சூழ்நிலைக்கு சிலர் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

இப்படியான தவறுகள் பெருகிக் கொண்டுபோக காரணம் என்ன? ஏன் மனித மனத்தின் மனசாட்சி மலிந்து கேவலமாகிக் கொண்டிருக்கிறது? இதைப்பற்றி சற்று சிந்தித்து பார்ப்போம். இப்படியான பாலியல் தவறுகளுக்கு பலதரப்பு காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவையாதெனில் சுருக்கமாகச் சொன்னால் வாழ்க்கையின் தேவைகளை தேடுதல்களை சிரமமில்லாமல் விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்பு நவீன வசதிகளைக் கொண்டு ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் மனிதன் வாழத் துவங்கிவிட்டான். சற்று யோசித்துப் பார்த்தோமேயானால் இதுதான் அடிப்படை காரணமாக இருக்கும் என்பது புரியும்.

குறுகிய வட்ட வாழ்க்கை என்பது உடல் உழைப்பும் சிரமங்களும் குறைந்து எதுவும் எளிதாக

புரையோடிக்கொண்டிருக்கும் பாலியல் கேவலங்கள் !

அதிரை மெய்சா

பொருள்போல் ஆகிவிட்டது. இன்றைய நாகரீக காலப் போர்வையில் வெட்கப்பட்டவைகளைல்லாம் வெட்டவெளிச்சமாகி வீதிக்கு வந்து விட்டது. எனவே பாலியல் என்பது பயமோ கூச்சமோ வெட்கமோ இல்லாமல் நடத்துவதற்கு மனித மனம் துணிந்து விட்டது என்று சொல்லலாம்.

உதாரணத்திற்கு சொல்லப் போனால் ஒருகாலத்தில் தகவல் தொடர்பு என்பது கடிதம் எழுதுவது மூலமாக மட்டுமாகவே இருந்தது. பதில் கடிதம் வரும்வரை எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருப்போம். அப்போது இருந்த அந்த மகிழ்வும் சந்தோஷமும் இப்போது நமக்கு அந்த உணர்வு யாருக்கும் இருப்பதாக தெரியவில்லை. இப்படித்தான் ஓவ்வொரு விஷயங்களிலும் நவீனங்கள் புகுந்து எல்லாம் இலகுவாக்கப்பட்டு மனித மனம் மழுங்கடிக்கப்பட்டு தூங்கிக்கிடந்த உணர்வுகளுக்கு துணிச்சல் கொடுத்து பின் விளைவுகளை யோசிக்காமல் தவறி மூலம் வைக்கிறது.

கிடைக்கும் வகையில் எல்லாம் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் கிடைத்து விடுவதாகும். இப்படி கிடைக்கும்போது அம்மனிதனுக்கு அதன் மதிப்போ கஷ்டமோ தெரிவிதில்லை. நவீனத்தின்பால் மனம் மூழ்கி தான் அச்சப்பட்டவைகளும் வெட்கப்பட்டவைகளும் விரும்பும் நேரத்தில் கிடைப்பதால் மனசாட்சி, மனிதனேயம், உறவுமுறை, பாசம், நேசம் ஆகியவை தூரமாகி விடுகின்றன. ஒருகாலத்தில் செக்ஸ் என்பது அந்தாங்க விஷயமாக நான்பட்டும்படி ரகசியமாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நாகரீக காலத்தில் பல தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள் வந்தபிறகு அது இலகுவாக்கப்பட்டு சுந்தைப்

நவீனத்தால் நாகரீகம் முன்னே நிப்போய்க்கொண்டிருந்தாலும் அதே நவீனத்தால் மனிதனது செயல்பாடுகள் அழிவுப்பாதையை நோக்கி முன்னே நிக்க கொண்டிருக்கிறது என்று தான் சொல்ல முடியும். இதற்கு தீர்வு என்னவெனில் நவீனத்தில் இருக்கின்ற நல்லவைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் நடந்தோமேயானால் அவர்களை எத்தனை நவீனங்கள் வந்தாலும் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. இதிலிருந்து தப்பித்து மீள்பவர்களே திறமைசாலிகள் வாழ்க்கையில் வெற்றியாளர்கள் ஆவார்கள்.

நால் வெளியீடும் இதம் அறிமுகமும்

நீரென்று
ஒன்றிருந்தது
தோழா அருணகிரி

16.03.2018 வெள்ளிக்கிழமை மாலை
6 மணியளவில் புதுவை தமிழ்ச்சங்கத்தில்
தோழா அருணகிரிபின் “நீரென்று ஒன்றிருந்தது”
கவிதை நூல் வெளியீடும், “தமிழ்நெஞ்சம்” இதழ்
அறிமுகமும் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையை
முனைவர் பெண்ணியம் செல்வக்கு மாரி
நிகழ்த்தினார். புதுவைத் தமிழ்ச் சங்க செயலாளர்
கவிஞர் மு. பாலசுப்ரமணியன் முன்னிலை
வகித்தார். கவிதை நூலை அறிமுக ஆய்வு செய்து

புதுவைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கழகத்தின்
படைப்பாளி புதுவைத் தமிழ்நெஞ்சன் பேசினார்.
அவர் பேசும்போது இந்நால் தமிழ் கவிதையுலகில்
முக்கியமான இடத்தைப்பெறும் என்று கூறினார்.
“தமிழ்நெஞ்சம்” இதழை பாரதியார் பல்கலைக்கூட
முதல்வர் முனைவர் சிற்பி பிரபாகரன் அறிமுகம்
செய்து வைத்துப் பேசினார்.

இந்நிகழ்ச்சிக்கு முன்னால் அமைச்சர் பெ.ராஜவேலு தலைமையுரை வழங்கினார். உ.லட்சுமி காந்தன் (மீப்பெற்ற தொகுதி) வாழ்த்துரை வழங்கினார். கவிஞர் தோழா அருணகிரி ஏற்புரை நிகழ்த்த இறுதியாக முனைவர் கவிஞர் ஆயுதா நன்றியுரை கூறினார்.

நீரென்று ஒன்றிருந்தது கவிதை நூலின் கவிதைகளை புதுவைப் பலகலைக்கழக நிகழ்த்துறை கலைஞர்களான பேரா. முருகவேல், முனைவர் சமணராஜா குழுவினர் பாடல்களாக உருமாற்றி இசை நிகழ்ச்சி வழங்கினார். தேசிய விருதாளர் பெண்களி கு.அ.தமிழ்மொழி நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினார். இந்நிகழ்வில் 200க்கும் மேற்பட்ட அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள். கவிஞர்கள் பார்வையாளர்கள் கலந்துக் கொண்டனர்.

இந்நிகழ்விற்கான ஏற்பாட்டை பிரான்ஸ் தமிழ்நெஞ்சம் பதிப்பகமும், புதுச்சேரி நடைவண்டி சிறுவர் கலை இலக்கியக் கழகமும், அவதாரங்கள் கலைக்குழுவும் இன்னந்து செய்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

◀ நிகழ்வில் கவிஞர் ஈழபாரசியின் "புலம்பெயர்ந்தோர் கவிதையும். வலியும்" அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

தேவைகளின் தேவை

தங்கள் இலக்கியச் சிந்தனையின் தளம் எங்கிருந்து கட்டமைக்கப் பட்டதாகக் கருதுகிறீர்கள்?

எனது இலக்கிய அறிமுகம் வேர்விடக் காரணமாக இருந்ததும், புத்தகங்களை அதன் வாசனையோடு அறிமுகப்படுத்தியதும் எனது பெற்றோராகிய திருமிகு சீலா - முருகேசன் ஆகியோர் தான் காரணம். சிறுவயதில் எங்கள் வீட்டில் இறைந்து கிடக்கும் ஆனந்த விகடன், சோவியத் ரஷ்யா இதழ்கள், அம்புலி மாமா, பாலமித்ரா, விக்கிரமாதித்தன் கதைகளில் துவங்கி ராஜேஸ்குமார், பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர், சஜாதா என வளர்ந்து ரமணிச்சந்திரன், பாலகுமாரன் என்று புத்தகங்களோடு எனது இளமைக்காலம். எனக்கு முதலில் பிடித்த கவிதை அடியார்க்கு நல்லாரின் கவிதை. பாரதியும், பாரதிதாசனும் அறிமுகமான காலங்களில் சிறு சிறு கவிதைகளை கோலங்களாய் வரையத் துவங்கி னேன். மாருதியின் ஓவியத்திற்காகவே புத்தகங்கள் வாங்குவதுண்டு. அவை படிக்க மட்டுமல்ல, ஓவியம் வரையவும் என்னைத் தூண்டின.

சுறுக்குப்பின் மறுபெயர் தேனீ. தேனீக்கள் நிறைந்த கூடுதான் தேவதா பணிபுரியும் பள்ளி. ஆம் தேவதா தன் மாணவர்களுக்கு அறிவை, அனுபவத்தை தினமும் கற்றுத் தரும் இராணி தேனீ. தேவதா மாணவர்களுக்கு ஓர் சிறந்த ஆசிரியர் மட்டுமன்று, சீரிய களப்பணியாளர், இயக்கவாதி, சமூகச் செயற்பாட்டாளர், திறமிக்க பெண்ணியம் போராளி எனப் பல பரிமாணங்களில் பரிமளிப்பவர். “அம்மா” எனச் செல்லமாக அழைக்கப்படும் மாணவர்களின் பேரன்பிற்கு பாத்திரமானவர். அவரைப் பற்றிய அரிய முத்துகளாக இதோ....

நேர்காணல் : பெண்ணியம் செல்வக்குமாரி

தேவதா தமிழ்

புதுகையில் என்னுடன் பணிபுரிந்த திருமிகு அந்தோணிசாமி அய்யா என்னை உலகத்திருக்குறள் பேரவைச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக்கினார். அதுவே எனது முதல் இலக்கியம் சார்ந்த புறப்பயணம்.. உலகத் திருக்குறள் பேரவை மாநாடு புதுகையில் நடந்த பொழுது இணைந்து செயல்பட்டது நல்ல அனுபவத்தைத் தந்தது. அதில் வெளியிட்ட ஆய்வுத்தொகுப்பில் எனது ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

எனது முதல் கவிதை, கதை புதுகையில் வெளிவந்த ஆனந்த ஜோதி இதழில் வெளிவந்த போது மட்டில்லா மகிழ்வைத்தந்தது. ஆனந்த ஜோதி இதழாசிரியரான திருமிகு மீரா சந்தர் என்னை ஊக்குவித்தவர்களில் முக்கியமானவர். ஆனந்தஜோதி இதழ் “கவிக்குயில்” என்று பட்டம் வழங்கி மகிழ்ந்தது. சிற்றிதழ் கள், இதழ்களில் எனது கதை கட்டுரை, கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

கவிஞர் பொன்னையா அவர்கள் என்ன ஊக்குவித்து சென்னையில் தென்றல் அறக்கட்டளை சார்பில் நடத்தப்பட்ட கிள்ளஸ் ரெக்கார்டுக்காக 72 மணி தொடர்ந்து கவிதை வாசிக்கும் நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள வைத்தார். அந்நிகழ்வில் கவிதை வாசித்தமைக்கு “புரட்சித் தென்றல்” என விருது வழங்கி சிறப்பித்துள்ளது.

எனது இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வு “கே. ஜீவபாரதியின் வேலுநாச்சியார் நாவலில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள்” என்ற நூலாக வெளிவந்துள்ளது .

முன்னாள் சாகித்ய அகாதமி உறுப்பினரான கவிஞர் பாலா அவர்கள், எனது கவிதைகளை செதுக்கி செழுமைப்படுத்தினார். அக்கவிதைகள் ‘விழி தூவிய விதைகள்’ என்ற கவிதைத்தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. அந்நால் மதுரை வளரி சிற்றிதழின் 2015 ஆம் ஆண்டு கவிதை நூல்களுக்கான போட்டியில் ‘கவிப்பேராசான் மீரா’ விருது பெற்றுள்ளது.

“ஒருக்கோப்பை மனிதம்”, “மனம் சுடும் தோட்டாக்கள்” ஆகிய கவிதை நூல்கள் அடுத்தடுத்து வெளியிட்டுள்ளன.

இத்தனைக்கும் தூண்டுகோடாக்கள் புதுக்கோட்டையில் மிகச்சிறந்த ஆளுமைகளான இலக்கியவாதிகளும், புதுக்கோட்டைத் த.மு.எ.க.ச.வும் எனது வளர்ச்சிக்கு காரணம்.

எனது கவிதைகளைப்படித்து என்ன ஊக்குவிக்கும் தோழமைகள் குழ வாழ்வதால் எனது இலக்கிய வாழ்வு விருட்சமாய் வளர்ந்து கொண்டுள்ளது.

தங்கள் திராவிட இயக்கச் சிந்தனையின் மூலமாக யாரைக் கருதுகிறீர்கள்?

எனது தாத்தா தியாகி மாணிக்கம் அவர்கள் சுதந்திரப்போராட்ட வீரர். எனது அம்மா மிகவும் தன்னம் பிக்கையான பெண்மணி, எனது சித்தப்பா சுந்தரமூர்த்தி எனக்கு தந்தை பெரியாரை அறிமுகப்படுத்தி எனது வாசிப்பை முறைப்படுத்தினார்... மேலும் எனது வாசிப்புத்தளம் மாறக்காரணம் சென்னையில் எனக்கு பயிற்சி அளித்த பேராசிரியர் மாடசாமி அய்யா போன்றோர். வேலுநாச்சியார் குறித்த ஆய்வும் என்னை புடம் போட்டது.

சமூக அக்கறையில் நாட்டங்கொண்டு நிறைய செயல்பாடுகளில் பங்கெடுத்து வருகிறீர்கள். அதுபற்றி...

சமூக அவலங்களே என்னை கவிதை எழுதத் தூண்டின. அழகியல் சார்ந்த சிந்தனைகளை விட சமூக அக்கறை, மாணவிகளின் குடும்பச்சூழ்நிலை, பெண்களுக்கான சிக்கல்களே என்னை சமூகப் போராளியாக்கியுள்ளது.

எனது குடும்பமும் அதற்கான குழலை அமைத்து

தந்ததும் ஒரு காரணம். பெண்கள் எழுச்சியாக முன்னேறி வருவது போல இருந்தாலும் பிஞ்சக் குழந்தைகள் முதல் முதிய பாட்டிகள் வரை பாலியல் வன்முறையால் பாதிக்கப்படுவதும், ஆசிட் வீச்சுகளும், வன்கொடுமைகளும், கொலைகளும் ஏற்க முடியாத வேதனை.

ஒரு அம்மாவாக, ஆசிரியராக நான் செய்ய வேண்டிய கடப்பாடு உள்ளது. கல்வி கற்ற போதிலும் மனதில் தெளிவு இல்லாத நிலையில் சிறு வயது திருமணங்கள் அதிகமாகின்றன. படி க்கும் வயதிலேயே மாணவி கள் தாயாகிக்கொண்டுள்ளனர். சமூகம் சரியான வழி காட்டவில்லை என்ற ஆதங்கம் உண்டு. அதன் காரணமாகவே கட்டுப்பாட்டுடன் இளைஞர்களால் நடத்தப்பட்ட ஜல்லிக்கட்டு போராட்டத்தில் முழுமையாகக் கலந்து கொண்டு எனது ஆதரவைத் தெரிவித்தேன். அவர்களின் பண்பாடும் ஒற்றுமையும் மனதில் சிறிது நம்பிக்கையை ஊட்டியது. சரியான தலைமை இருந்தால் அவர்கள் மிகச்சிறந்த சமுதாயத்தை உருவாக்குவார்கள்.

எனது சமூகப்பணியைப் பாராட்டி புதுகை ஜனநாயக மாதர் சங்கம் 2018 ஆண்டிற்கான மகளிர்த்தின விழாவில் “புரட்சிக்கனல்” என்ற விருது வழங்கி ஊக்குவித்துள்ளது.

சமூக வலைத்தளமான முகநூலில் **devatha tamil** என்ற பெயரில் எனது கருத்துகளைப்பதிவு செய்து வருகின்றேன்.

<http://www.velunatchiyar.blogspot.com>.

வலைத்தளத்தில் (**thendral**) என்ற தலைப்பில் எனது படைப்புகளைப் பகிர்ந்து வருகின்றேன். ஒரு இலட்சம் பார்வையாளர்களுக்கு மேல் பதி வகளைக் கண்டு கருத்துகளை கூறி வருகின்றனர்.

வீதி கலை இலக்கியக் களம் பற்றி சொல்லுங்கள்!

தமிழ்நாடு பள்ளிக்கல்வித் துறையில் இணை இயக்குனராக பணிபுரியும் முனைவர் அருள்முருகன் அய்யா அவர்களால் துவங்கப்பட்டு புதுகையின் புகழ்மிக்க கலிஞர் நா.முத்துநிலவன் அவர்களால் வழிநடத்தப்படும் வீதி கலை இலக்கியக்களம் மாதந்தோறும் புதுகையில் சிறப்பாக செயல்பட்டு ஏற்றவும் மாதம் ஐம்பதாவது கூட்டத்தை சிறப்பாக கொண்டாட உள்ளது. அவ்வமைப்பிற்கு தலைவர், செயலர், பொருளர் என பொறுப்பாளர்கள் எவரும் இல்லை. இவ்வமைப்பின் நிரந்தர ஒருங்கிணைப்பாளராக என்னை தேர்வு செய்துள்ளதால் என்னால் முடிந்த வரை

சிறப்பாகச்செய்து வருகின்றேன்.

இளைஞர்கள், மாணவர்கள் வீதியில் கலந்து கொண்டு தங்களது படைப்புகளை வழங்கி வருகின்றனர். சிறப்பானவிமர்சனங்களால் அவர்களது படைப்புகள் செழுமைப்படுத்தப்படுகின்றன.

இவ்வீதி இலக்கியக்கூட்டமாக இன்றி குடும்பமாகச் செயல்பட்டு வருவது குறித்து அனைவரும் மகிழ்ந்து பாராட்டும் வகையில் விளங்குகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக கவிஞர் வைகறை அகாலமாக இறந்து விட்ட நிலையில் வீதி அவரது குடும்பத்திற்கு உறுதுணையாக நின்று உதவி செய்து மனிதநேயத்தோடு விளங்குகிறது. இவ்வீதியில் நானும் இணைந்து செயல்படுவதில் பெருமிதம் கொள்கின்றேன்.

மார்ச் மாத வீதி கூட்டத்தில் பிரான்சிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்நெஞ்சம் இதழாசிரியர் திருமிகு அமின் அவர்களும், இணையாசிரியர் பெண்ணியம் செல்வகுமாரி அவர்களும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தது மறக்க முடியாத நிகழ்வு.

ஆசிரியப் பணியில் மறநிறைவு அடைந்து விட்டதாகக் கருதுகிறீர்களா?

முப்பதாண்டுகால ஆசிரியப்பணிலிவ்வாண்டுடன் நிறைவு பெறுகிறது. பதினேழு ஆண்டு காலம் கிராமப்புற மாணவர்களுக்காக பணிபுரிந்தது மன நிறைவான பணி. இன்றுவரை என்னிடம் படித்த மாணவர்கள் தொடர்பில் இப்போதும் இருப்பதும், தன்னாலான சமூகப்பணிகளில் ஈடுபடுவதும் நான் பெருமையாக கருதுகிறேன்.

எத்தனை பணிகள் செய்த போதும் மாணவர்கள் விரும்பும் ஆசிரியராக வாழ்வது மட்டுமே மகிழ்வானது. பள்ளியில் எப்போதும் மாணவர்களுக்கு அம்மாவாகவே இருக்கின்றேன். இந்த ஆண்டு எங்கள் பள்ளி மாணவிகள்

விடுதியில் இருந்து பள்ளிக்கு பத்து கிலோமீட்டர் நடந்துவந்து சிரமப்பட்ட நிலையில் அவர்களுக்காக முகநூல் நண்பர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களிடம் நிதி திரட்டி வாகனவசதி செய்து கொடுத்தது எனக்கு மனநிறைவை அளித்த ஒன்றாகும்.

புதுகையில் சிறப்பாக செயல்பட்டுவரும் கவிராசன் அறக்கட்டளை 2015 ஆம் ஆண்டிற்கான நல்லாசிரியர் விருது வழங்கி சிறப்பித்துள்ளது.

உங்கள் இலக்கு எதை நோக்கிச் செல்வதாகக் கருதுகிறீர்கள். அவ்விலக்கை அடைந்துவிட்டீர்களா?

இலக்கியம், கல்வி, சமூகப் பணிகளில் எனது இலக்காக பெண்குழந்தைகள் பாதுகாப்பு நோக்கி பயணித்து வருகின்றேன்.

2006 இல் நான் எழுதிய “எங்கே போவேன்?” என்ற கவிதை பெண் குழந்தைகளுக்கு எங்கும், யாரிடமும் பாதுகாப்பு இல்லை என்ற வேதனையை சுமந்து உலகம் முழுவதும் பல பெயர்களில் 25000 பகிர்வுகளுக்கு மேல் பகிரப்பட்டாலும் இன்றுவரை அதற்கான தீர்வு இல்லைத்து / கிடைக்காதது மிகவும் கொடுமை.

பெண் குழந்தைகளுக்கு வீட்டில் கூட பாதுகாப்பு இல்லையென்பது மிகக்கொடுமை. பாலியல் கல்வி யை மாணவர்களுக்கு தர வேண்டியக்கட்டாயம் எழுந்துள்ளது. பெண்குழந்தைகளையும் மூடநம்பிக்கை, அழகு குறித்த பார்வை, ஆணாதிக்கச் சிந்தனை இவற்றில் இருந்து மீட்க வேண்டிய நிலையில் எனது பயணத்தின் இலக்கு நோக்கி இன்னும் செயல்பட வேண்டும் என்று கருதுகின்றேன். எல்லோரையும் இணைத்து, இணைந்து செயல்பட வேண்டும் என்பதே எனது பாதையாகும். ■

பாரியன்பன் - கவிதைகள்

- 1.**
தேவையறிந்து விடைத்தோ
கைத்தவறி விழுந்தோ
பழத்தைத்தின்று வீசியதோ
பறவைகள் எச்சமிட்டதோ
ஓந்த விடையாகினும்
முளைவிட தேவை வான்றா.
- 2.**
வேலையேதுமற்ற
ஆதவன்
இழுக்கினை வெளுத்து
காத்திருக்கிறான்.
என்னவள் கண்விழித்ததும்
அவளின்
பேரெழில் காண்பதொன்றே
வேலையாய்.
- 3.**
பறித்த கணத்தில்
என் விரல்களின் கதகதப்பினை
மொத்தமாய்
அபகரித்துக் கொண்டது
அதிகாலைப் பனையில் நனையும்
ரோஜா.
- 4.**
உன் கண்ணங்களில்
குழிலிழுந்த ஆப்பிள்
கிண்ணங்களிலிருக்க
நம் மழலைக்குச் சோறாட்ட
எதற்கடி வெள்ளியில்
கிண்ணம்.
- 5.**
நீயென்னைக் கண்களால்
மொய்க்க
நானுன்னை கவிதைகளால்
அர்ச்சிக்கிறேன்.
- 6.**
மகிழ்வின் தருணங்களை
வெளிப்படுத்தும்
ஒவ்வொரு புக்களுக்குள்ளும்
ஒர் அடத்தியான சோகம்
இருக்கத்தான் செய்கிறது.
- 7.**
ஆற்றில்
விளையாடிக் கொண்டிருந்த
சிறுமி
கைகளில் ஆகாயத்தைக்
கொஞ்சமாய்
அள்ளிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.
- 8.**
முதன்முதலாய்
கடல் பார்த்த பிள்ளைக்கு
அதன் ஞாபகமாய்
கொஞ்சம் மணலையும்
கொஞ்சம் கிளிஞ்சல்களையும்
நிறைய மகிழ்ச்சியையும்
கொடுத்தனுப்பியது கடல்.